

sosyalist işçi

SAYI: 218

7 Mayıs 2004

500.000 TL.

İstanbul'da NATO'yu Irak'ta işkencecileri

S - T E - M Y O - R U Z

Irak'ta başta Necef olmak üzere halk Amerikan işgaline karşı eline ne geçerse onunla direniyor. Bir sene önce zafer naraları atan ABD ise direnişçiler karşısında geri çekiliyor.

Dünya kamuoyu ise Amerikan ve İngiliz askerlerinin Irak halkına yaptığı işkence fotoğraflarını gördü. Bu fotoğraflar Amerika'nın Irak'a nasıl bir demokrasi getirdiğini çok iyi gösteriyor.

Öte yandan, NATO ülkelerinin devlet başkan-

ları 28-29 Haziran günleri İstanbul'da toplanacak NATO zirvesine katılacaklar.

NATO zirvesi ABD'nin bölgedeki saldırılarına nasıl destek olunacağını tartışacak. Türkiye ve diğer NATO ülkelerinden Irak'ın ve Afganistan'ın işgaline asker göndererek ortak olmaları istenecek. Çünkü İspanya'da Aznar hükümetinin savaş karşıtlarının mücadelesi ile devrilmesinden sonra ABD'nin zar zor oluşturduğu ittifak dağılmaya başladı.

26 Haziran'dan başlayarak bütün dünya savaş karşıtları "Irak'ta işgale son" diyerek ayakta olacak. Türkiye'de de Bush ve çetesine karşı "Bush Gelme" başlığı ile kampanya var. Bush ve çetesini İstanbul'da, Irak'ta da istemiyoruz. Defolsunlar.

**GELME
BUSH**

26 Haziran: Savaşa karşı küresel eylem günü
Savaş karşıtları, NATO'yu ve Bush'u İstanbul'da istemeyenler sokaklarda, eylemde

Emperyalizm yeniliyor

sayfa:3

1 Mayıs değerlendirmesi

sayfa:3

Kıbrıs:

Statüko devrildi

Kıbrıs, Türk, Yunan ve İngiliz sosyalistlerinin ortak açıklaması

sayfa:4-5

İhale bitti, politika zamanı

Bülent Somay

sayfa:10

NATO'nun dağıtılması için 10 neden

sayfa: 6-7

1 milyon kişi Bush'a karşı kürtaj hakkını savundu

Amerika'da 1 milyon kadın Bush ve çetesinin kürtaj hakkına saldırmasına karşı Washington'da yürüyüş yaptı. Bu gösteri Amerika'da kürtaj konusunda yapılan en büyük gösteri oldu.

1973 yılında kadınların kendi bedenlerine sahip çıkma hakkı olan kürtaj yasallaşmasından bu yana kadınların bu hakkına büyük bir saldırı var.

Bush yönetimi kadınların kendi bedenlerine sahip çıkma haklarını engellemeye, kendi bedenleri üzerine söz söyleme hakkını kısıtlamaya çalışıyor. Anne karındaki cüzenine tüzel kişilik verilirken bir başka yasa ile de geç kürtaj yasaklanıyor.

Bush yönetiminin kadın haklarına bu saldırısı karşısında 1400 kadın örgütü uzun bir süredir tartışıyor. Sonunda bu 1400 örgüt ortak bir gösteri yürüyüşü yapmaya karar verdi.

1400 örgüt aylar süren tartışmalar yaparak gösteriyi hazırladı.

Göstericilerin temel sloganı "beden benim, tercih benim" ve "yasa dışı kürtaj istemiyoruz" du.

Washington yürüyüşünde Bush'un kürtaj hakkına karşı saldırısını erkeklerde kinadı. Yürüyüşün yaklaşık yüzde 40'ını

erkekler oluşturuyordu.

8 Mart'lara erkeklerin katılımını engellemeye çalışan ayrımcılık feminist anlayış bu gösteriden bir ders çıkarmalıdır.

Aynı şekilde 14000 örgütün çağrısı ile bir araya gelen 1 milyon kişi fotoğraflarda da görüldüğü gibi örgüt pankartları ve bayrakları altında yürümediler. 1 milyon insan asil olarak Bush'un kürtaj hakkına saldırısına karşı birleşti ve birlikte eylem yaptı.

Türkiye'de her gösteriyi, zaman zaman 15-20 kişi katılan ama daima "örgütsel kimliklerini öne çıkarmayı" en önemli görev olarak görenler bundan da bir ders çıkarmalıdır.

Bugünlerde Türkiye'de de Anayasa değişikliği paketi içinde kadınlara karşı pozitif ayrımcılık konusu gündeme geldi. Bu paket içinde kadınlara pozitif ayrımcılık istemi sadece CHP'li bir kaç kadın milletvekili ile çoğu son derece sınırlı etkiye sahip 40 kadar kadın derneği tarafından takip edildi. Hatırı sayılır bir güç kadınlara pozitif ayrımcılık yapılmasını Anayasa'ya sokturmak için mücadelede atılmadı. Sonuçta AKP'nin isteği oldu.

Edirne'de bir genç

Edirne'de iki genç 1 Mayıs günü iş istedikleri için polisten dayak yedi. Bundan başka bir sonucun gerçekleşmesi düşünülemezdi. Çünkü iş isteyen genç, alkollüydü(!) ve elinde bir bıçak vardı!

Kamu düzenini aklını kaybetmiş böyle tehlikeli sapıklardan korumaya and içen güvenlik kuvvetleri olay yerine geldiklerinde önce elbette ki genci sakinleştirmeye çalışmıştı.

Ama etrafa bu kadar tehlike saçan birine karşı bir yere kadar tolerans gösterilebilir. Polis önce genci eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve nihayet o muhteşem hareketi yapıyor. Yere yıkılan gencin boynuna ayağı ile basıyor.

Aslında az bile yapıyor, "kanun benim" diye bağırmahtı.

Polisin bu davranışını eleştirmek gerekir. Düşünsenize, bu şekilde davranılmıyaydı bu genç neler yapabirdi?

Elindeki bıçak ve alkollü oluşu mesele değil. Adam halkı açık açık isyana teşvik ediyor. Türkiye'deki bütün işsizlerin elinde bıçaklarla sokaklara çıktığını, bunlara bir de daha iyi çalışma şartları, yüksek maaş isteyen işçilerin vesairesinin katıldığını düşünün. O zaman ne olacak? Demek ki neymiş? "Yılanın başını küçükken ezecim!"

Sonra dayakçı polisler mahkemeye çıkarıyorlar. Polis oldukları için vatandaşın dövme hakları hatırlanarak mahkemelerinin tutuk-suz devam etmesine karar veriliyor.

Mahkemenin bu kararını izlemeye gelen 50 diğer polis ise kararı alkışlıyorlar. "Türkiye sizinle gururu duyuyor" diye bağırıp bağırmadıkları bilinmiyor ama bağışsalar yerinde olurdu.

Gerçekten de Türkiye sarhoş iki genci hastanelik oluncaya kadar döven ve sonra yüzünde mazaffer avcı ifadesiyle dövdüğü gencin kafasına basan polisleriyle övünür.

Mazallah böyle işgüzar polislerimiz olmasa ne yaparız?

sosyalist işçi gelecek sayı

İşçi sınıfının merkezi rolü nedir?
Colin BARKER

AK'LA KARA

Türkiye'de memur, AB'de işsiz olmak

Türkiye'de ortalama kamu çalışanı maaşı olan 610 milyon lira, birçok AB üyesi ülkede işsizlere ödene sigortadan daha az. Türkiye'de ortalama maaş 440 dolarken Hollanda'da aylık maaş 826, maksimum 2375 dolar işsizlik sigortası ödeniyor. Bu arada belirtmekte yarar var, yoksulluk sınırı 1 milyar 460, açlık sınırı ise 480 milyon liraya çıkmış durumda!

Artık her şeyi bileceğiz...

Bilgi Edinme Hakkı Yasası çıktı. yasaya göre her yurttaş, dilediği kamu kurumuna başvurarak istediğini öğrenebilecek. Hükümetin büyük bir şeffaflaşma hamlesi olarak sunduğu yasanın elbette istisnaları var.. örneğin işçiler, fabrika hesaplarını sorduklarında,

"ekonomik çıkarlara veya haksız rekabete sebep olacak bilgiler verilmez" istisnasıyla karşılaşacak. Ya da asil merak konusu olan, "sivil ve askeri istihbarat birimlerinin görev ve faaliyetlerine ilişkin bilgi veya belgeler"e ulaşamayacak. Örneğin, 1 Mayıs 1977'de ateşin açıldığı, zamanın Continental Oteli'nin ilk iki katının neden boşaltıldığı ve kimler tarafından kullanıldığı sorulamayacak. Sakine annenin başına gelenlere katlanmak da işin cabası, bir anda 'uydurukçu' olabilirsiniz!

Rekortmen hükümet

Açlık sınırı 480 milyon liraya yükselmişken, AK Parti hükümeti 1.5 yıllık icraat döneminde üç grev erteleyerek bir rekora imza attı. Kendinden önceki sekiz yıl içinde ise toplam altı grev ertelenmişti.

Hortumcuların önünü kestiler hakikaten

Yeşil kartlı, yoksul, zavallı bir kadın, AK Parti Kadın Kolları MKYK üyesi Emine Alioğlu, TCDD'nin ocak ayından bu yana açtığı 50 ihaleden 10'unu aldı! "Her fırsatta hortumcuların önünü kestik" diyen Başbakan Erdoğan, konuyla ilgili inatçı sessizliğini koruyor. Haksızlık etmeyelim, iyi bir gelişme de

yaşandı sessizce: Alioğlu Kadın Kolları MKYK üyeliğinden ayrıldı. Bu arada Kadın Kolları Başkanı Selma Kavaf'ın eşi Alaattin Kavaf, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na bağlı Eti Zeolit AŞ'ye genel müdür olarak atandı! Hemen belirtelim, AK Parti'nin eş-dost atamaları birkaç AK'LA KARA'yı kaplayacak zenginlikte.

Oğlunu sordu, belayı buldu!

Bolu F Tipi'nde yatan oğlunun kötü muamele gördüğünü söyleyerek dilekçe veren 58 yaşındaki anne Sakine Tekeli hakkında, "işlenmemiş suç uydurduğu" gerekçesiyle 30 ay hapis istemiyle dava açıldı.

Ne zaman kültür lafını duysam...

Hitler'in propaganda bakanı Gobells, "Ne zaman kültür dediğini duysam, elim silaha gidiyor" demişti. AK Parti'nin bir icraatına bakalım şimdi. Gürbüz Çapan'ın ardından Esenyurt'a başkan seçilen AK Partili Nemiç Kadoğlu kültür merkezinin kapılarını kilit vurarak işe başları. Sonra merkezdeki heykelleri kaldırdı. Ardından ünlü karikatürist Kamil Masaracı ile tiyatro oyuncusu ve öğretmeni Nazım Yılmaz'ı Park ve Bahçeler

Müdürlüğü'ne sürdü. Ağaçları kök seviyor başkan belli ki, sanattan uzak kalsınlar istemiyor!

Edepsizlik etmesin sanatçılar

Sanayi Bakanı Coşkun, bir selülit kremi reklamını edepsiz olduğu gerekçesiyle yasaklamıştı. "Selülit ben de karşıyım, çünkü erkeğim" diyerek üstelik.. Şimdi de Türk Ceza Kanunu'nda müstehcen yayınları düzenleyen maddeyi değiştiriyor AK Parti. Artık, bilimsel çalışmalar, şiir, roman, öykü, tiyatro, sinema ve müzik de madde kapsamında olacak. Edepsiz bulunan sanatçılar ve bilim insanları bir yıldan dört yıla kadar hapis yatabilecekler! Gobells'i hatırlamamak mümkün mü?

Kız onüçünde kocaya varır

Türkiye Müteahhithler Birliği'nin genel kurulunda, Bolu Dağı'ndaki tünellerin çalışmalarının 13 yıldır bitirilememesini eleştiren Bayındırık ve İskân Bakanı Zeki Ergezen, "Biz 13 yıldır Bolu Dağı'na gömülmüşüz. 13 yılda bir kız çocuğu kocaya gider" diye konuştu. Kız çocukları ve evlenme yaşına 'tuhaf' bir bakış doğrusu!

BAŞYAZI

Emperyalizm yeniliyor

1 50 kadar Irak'lı Bağdat'ta ABD tanklarının koruması altında Saddam Hüseyin'in heykelini yıkarken emperyalistler en alaycı ifadeleriyle zaferlerini ilan ediyorlardı. Türk basını ve onun Amerikancı yazarlarının çoğu da bu zafer havasına katılıyorlardı. Hürriyet gazetesinin Genel Yayın Müdürü Ertuğrul Özkök "nerede Cumhuriyet Muhafızları" diye soruyordu.

Emperyalistler ve onların hizmetinde olanlar yanıldıklarını kısa zamanda anladılar. Solda da bazıları "artık savaş bitti. Savaşı durduramadık. Şimdi kendi sorunlarımıza bakalım" diyorlardı. Hepsi yanıldılar.

Sosyalist İşçi "emperyalistler politik olarak yenildi" diyordu. Şimdi bu yenilgi daha çıplak bir biçimde ortaya çıkıyor. Felluce'de direniş kazanırken emperyalist ABD ordusu pılyı toplayarak kaçıyor.

ABD'nin müttefiklerinin bir kısmı ise daha şimdiden bütünüyle geri çekiliyorlar. ABD giderek Irak'ta daha yalnız kalıyor.

Açık ki Irak savaşı daha uzun süre sürecek. Ama sonuç şimdiden belli. Emperyalistler yenilecek.

Emperyalizmin yenilgisi sadece Irak'taki direnişle gerçekleşemez. Dünyanın dört bir yanındaki savaş karşıtlarının mücadelesi, milyonların hareketi bu yenilginin en önemli öğelerinden birisi.

Ve eğer ABD, emperyalizm, Irak'ta kazanırsa, bu sadece Irak halkını değil, tüm dünya emekçileri için bir yenilgi olacak. Bu nedenle savaş karşıtı hareketin aralıksız mücadelesi çok önemli.

Bugün savaş karşıtı hareket bütün diğer alanlardaki mücadeleyi belirlemektedir.

Savaş öncesi "Aznar, Blair, Bush gideceksiniz" diyorduk. Aznar gitti, şimdi sıra diğerlerinde.

Peki Bush giderse iş biter mi? Hayır. Yerine gelecek olan da savaşı devam ettirmeye çalışacaktır. Ama daha zayıf olarak, daha eli titreyerek.

Bugün Irak direniş örs, dünya savaş karşıtı hareketi ise çekmiştir. Emperyalizm araya sıkıştı.

Bir 1 Mayıs daha geçti

Doğan TARKAN

2004 1 Mayıs'ı bir çok açıdan uzun süre hafızalarda kalacak. 1 Mayıs bu sene İstanbul'da 2 ayrı gösteri ile anıldı. Gazeteler Saraçhane gösterisi için 20 ila 40 bin sayısını verirken gene aynı gazeteler Şişli Abide-i Hürriyet gösterisi için ise 8 ila 15 bin sayısını vermektedir. Yani KESK ve DİSK önderliğinin gerçekleştirdiği gösteri belli ki Türk-İş gösterisinden 3 kere daha fazla bir katılımı gerçekleşmiş.

Türk-İş gösterisine İşçi Partisi ve EMEP katılırken, KESK ve DİSK gösterisine başta TMMOB ve Tabipler Birliği olmak üzere çok sayıda oda ve solun EMEP ve İşçi Partisi dışındaki bütünü katıldı.

Gerek 1 Mayıs öncesinde, gerekse sonrasında hem sendikalar hem de tercihini Türk-İş ve İşçi Partisi ile birlikte Şişli'den yana yapan EMEP ve günlük gazetesi Evrensel diğer tarafı şiddetle eleştirildiler. Başlıca suçlama "hareketi bölmek"ti.

1 Mayıs İstanbul gösterisinde hareketin bölündüğü elbetteki doğru. Ancak acaba bu bölünmede sadece bir taraf mı haksız. Diğer taraf acaba hiç haksız değil mi. Türk-İş, İşçi Partisi ve EMEP hariç hemen hemen bütün emek örgütleri ve sol Saraçhane gösterisini tercih etmiş olmasına rağmen, yani bu üç örgüt azınlıkta olmasına rağmen, bize göre "bölücü" olanlar sadece Türk-İş, EMEP ve İşçi Partisi olarak görülmemelidir. Herkes, bütün emek örgütleri, bütün

sol siyasetler 1 Mayıs'ta hareketin bölünmesi üzerine düşünmeli ve çözüm üretmelidir.

1 Mayıs öncesi yapılan çeşitli toplantılarda kimi siyasetler Türk-İş'ten "kurtulduklarına" adeta sevinmekteydiler. Bu, tam anlamıyla sol çocukluktur. Türk-İş ve ona bağlı sendikalar Türkiye emek hareketinin önemli ve vaz geçilemez bir parçasıdır.

Ancak, diğer tarafın, özellikle de Türk-İş genel başkanı ve EMEP'in gazetesi Evrensel yazarlarının bir kısmının kullandığı dilde son derece yanlış, "bölücü" ve kırıcıdır. Oysa şimdi ihtiyacımız olan birliktir.

Kimilerine göre 1 Mayıs Saraçhane gösterisinde "büyük bir zafer" kazanılmıştır. Evet, Saraçhane gösterisi ile adeta dağ başı olan Şişli Abide-i Hürriyet meydanından bir mücadele ile kurtulunmuştur. Bu olumludur ama bunu "büyük bir zafer" olarak göstermek mümkün değildir.

Sonuç olarak bu sene 1 Mayıs tatil günü olmasına rağmen İstanbul'da ve her yerde geçen seneki 1 Mayıs gösterilerinden çok daha büyük olamamıştır. Asıl üzerinde düşünülmesi gereken nokta budur.

1 Mayıs'ta İstanbul nüfusunun sadece binde 2'si gösteriye katıldı. Yani seçimlere katılan çeşitli sosyalist partilerin seçmen sayısının belki de beşte biri kadar bir katılım oldu. İşte bunu düşünmek ve tartışmak gerekir.

Bu satırların yazarı "Gelme Bush" pankartı altında yürüdü. Önümüzdeki vedaha çok da arkamızdaki kortejden

gelen "Mahir-Hüseyin-Ulaş" sloganları bizim Irak'ta işgali kıyanan, emperyalizme karşı çıkan, Irak ve Filistin halklarına özgürlük isteyen sloganlarımıza karşılıyordu. Ne yazık ki ne önmüzdün, ne arkamızdan anti-emperyalist, işgale karşı hemen hemen tek bir slogan duyamadık.

Asıl bunun üzerine düşünmek ve tartışmak gerekir.

Yaklaşık 20 sene önce 1 Mayıs'ta Taksim'e 1 milyon emekçi çıkmıştı, her fabrika'da, her işyerinde haftalar boyu 1 Mayıs için hazırlık yapılmıştı. Bunun sonucu olarak 1 milyon emekçi gösteri yapabiliyordu. Ya şimdi. Saraçhane'ye gelenlerin örgütlenmesi için yalnızca 2 günleri vardı! Bunu da düşünmek gerekmez mi?

İstanbul'da gerginlik vardı. Ama Abkara'da, İzmir'de yoktu. 1 Mayıs gösterileri Ankara ve İzmir'de de geçen senelere göre çok daha büyük olmadı. Bir de Demokratik Güçbirliği'nin durumu var.

28 Mart'ta Güçbirliği'nin gücünün olmadığı ortaya çıkmıştı. 1 Mayıs'da ise birliğin de olmadığı ortaya çıktı. Zaten kimse demokratik olduğunu düşünmüyordu. Oysa daha bir ay önce "Güçbirliği" içinde yer alan partilerin liderleri "Güçbirliği devam etmeli" diyorlardı.

Eğer daha büyük ve güçlü gösteriler istiyorsak, eğer daha güçlü 1 Mayıs gösterileri istiyorsak açık ki bugünkü solun bunu yapma yeteneği yoktur. Hemen herşeye sıfırdan başlayarak herşeyi yeniden inşa etmek gerekir.

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalist Hareket le, d nya k reselle me kar tlar yla, anti-kapitalistlerle, sava kar tlar yla ili ki kurmak istiyorsan z

<http://www.sosyalistisci.org>
Hert rl bilgi i in: 0536 - 335 10 19

- İstanbul-Beyo lu: 0536 - 259 73 64 • Kad k y: 0536 - 637 81 99 • Ankara: 0535 - 514 11 73 • zmir: 0537 - 624 49 08
- Manisa-Akhisar: 0544 - 515 62 59 • Antalya: 0537 391 06 32 • Bal kesir: 0555 - 398 86 45 • Bursa: 0535 422 39 65

KAPİTALİZM MERCEK ALTINDA

Ders kitaplarında ırkçılık

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 24 Nisan'da Ermeniler 1915'te yaşadıkları soykırımı andılar, dünyanın pek çok ülkesinde soykırımın tanınması yönünde adımlar atıldılar ve kimi zaman seslerini duyurmayı başardılar. Ama Türkiye Cumhuriyeti'ne bu ses yine ulaşmadı. Ancak bu ders yılı başında 500 aydının imzaladığı "Tarih Eğitiminde Düşmanlık ve Ayrımcılığa Hayır" başlıklı bildiri ve 2003 sonunda kamuoyuna açıklanan "İlk ve Ortaöğretim Ders Kitaplarında İnsan Hakları" araştırması bazı olumlu gelişmelere yol açabilirdi. Bildiri tarih eğitiminin propaganda amacıyla, ayrımcılık yaratacak ve bir etnik grubun insan hakları ihlaline yol açacak bir biçimde kullanılmasına karşı ortak bir tepki oldu.

Sonunda Başbakan Erdoğan, ABD gezisi sırasında tarih kitaplarından çıkarılması gereken bazı hususların varlığını kabul etmekte zorunda kaldı. Ancak uygulanması için öne sürdüğü şart çözüm konusundaki istekliliğini sergiliyor: "Önce Ermeniler iddialarından vazgeçsin!"

Öğretmene hapis

Geçtiğimiz yıl Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in imzasıyla okullara bir genelleme yollandı. "Kompozisyon genelgesi" olarak anılan genellemede "1.Dünya Savaşı'nda Ermeni isyan ve faaliyetleri'yle ilgili kompozisyon yarışmaları açılması isteniyordu. Aynı konularda verilen konferansların birinde (Kilis'te) biraz 'çizgi dışı' bir soru soran bir öğretmen ve altı arkadaşına üç yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

Daha sonra bakanlık tarih ve sosyal bilgiler öğretmenleriyle ilköğretim müfettişleri için bir eğitim başlattı. Tüm il ve ilçelerde bu eğitim seminerlerine katılım zorunlu. Yoklama alınır ve gelmeyenlerin başka seminerlere zorla yollanması sağlanıyordu. Hatta bitirenlere sertifika bile dağıtıldı.

Bu eğitimde öğretmenlerin sınıfta neleri söyleyip neleri söylemeyeceği özenle anlatıldı. Örneğin sınıfta "bir katliam varsa onu da Ermeniler yapmıştır. Ermenistan anayasasının girişini değiştirmeli ve Türk devletinden özür dilemelidir" denilecek, "savaş ortamında

Türkler de bazı Ermenileri öldürmüş olabilir" denilmeyecekti.

Yine faşistler işbaşında

Şu anda ders kitaplarına girmiş ve halen okullarda okutulmakta olan ek müfredatı hazırlayan komisyonun başında kim vardı dersiniz? MHP-DSP-ANAP hükümetinin başbakan yardımcısı ve MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli. "Asılsız Soykırım İddialarıyla Mücadele Koordinasyon Kurulu"nda ayrıca Genelkurmay'dan bir daire başkanı, Adalet, İçişleri ve Dışişleri Bakanlığı müsteşarları, MGK Genel Sekreterliği Millî Güvenlik Siyaseti Başkanı, MİT Müsteşarı, Devlet Arşivleri Genel Müdürü, Türk Tarih Kurumu Başkanı ve Başbakanlık Tanıtma Fonu temsilcisi yer alıyor. Bu büyük büyük sifatlara sahip koca koca kurumların temsilcileri toplanıyor ve minik minik çocukların kafalarını "asılsız iddialarla" karıştırmaya diyor seminerler, hizmet içi eğitimler, ders kitaplarına girecek ek müfredatları hazırlıyorlar. Hiç kimse kaygılanmıyor, eğitim sağlam ellere emanet.

Ders kitaplarından: bazı örnekler

-Rusya'daki Ermeniler büyük bir baskı altında yaşarken Osmanlı Ermenileri dinlerinin gereklerini hiçbir engellemeye uğramadan yerini getirir, dillerini serbestçe konuşurlardı. Öyle ki bazıları dillerini bile unutmuşlardı.

-Ermeniler Birinci Dünya Savaşı sırasında saldırganları arttırdılar çocukları, kadınları, savaşta gidememiş ihtiyarları acımasızca öldürdüler.ruslarla savaşan Türk ordusunu arkaдан vurdular.

-Erzurum, Kars, Van, Bitlis, Muş, Adıyaman,Sivas, Kayseri, Ankara'ya kadar uzanan bölgelerde Ermeniler tarafından katledilmiş Türklerle ait yüze yakın toplu mezar bulunması, işlenen cinayetlerin boyutunu göstermektedir. Bulgulara göre savaşta Ermeniler tarafından yarım milyona yakın Türk katledilmişti.

-Ermeni komitecileri gözü dönmüş biçimde pek çok kenti, kasaba ve köyü basmış, çocuk, yaşlı, kadın mededen Türkleri öldürmüşlerdir.

-Ermeni kayıplarını sırada Müslüman nüfusta da olduğu gibi hastalıklardan meydana gelmiştir.

-Ermeniler, Sevr Antlaşması görüşmelerine katılırken savaşan taraf olduklarını resmen ileri sürmüşlerdir. Savaşın taraf, savaşta kaybetmiş askerlerini soykırıma uğradığını ileri süremez.

-(Tehcir edilen) Ermenilerin geride bıraktıkları taşınır malları kendilerine ulaştırıldı. Taşınmaz malları açık arttırmayla satılarak bedelleri hak sahiplerine ödendi.

Kıbrıs, Yunan, Türk, İngiliz ortak bildirisi

Kıbrıslı Rumların ve Türklerin ortak bir gelecek için mücadele etmelerini destekliyoruz

Bu ortak bildiriği imzalayan örgütler ve siyasi partiler, Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin ayrımcılık ve dış müdahale olmadan barış içinde birlikte yaşayabilecekleri bir Kıbrıs için çalışmaya devam edecektir.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin "Annan Planı'nın reddedilmesi bu yönde bir adım atıma dönüştürülebilir.

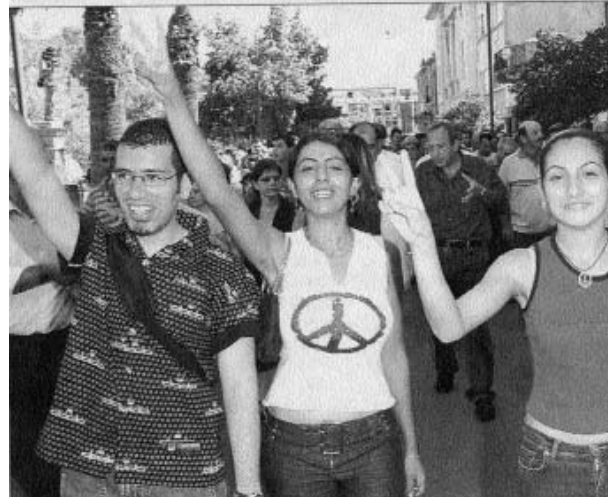
Kıbrıs Rum tarafında Annan Planı'na Hayır oyu veren büyük çoğunluk, şoven ve ayrılcık olarak suçlanmamalıdır; Annan Planı'nı reddetmek için geçerli sınıfsal nedenleri olduğu anlaşılmalıdır.

● Annan Planı'nı hazırlayanlara karşı duyulan güvensizlik. Irak'ı barbarca işgal etmeye ve İsrail'in Filistinlilere uyguladığı baskıyı desteklemeye devam eden George Bush ve Tony Blair hükümetlerinin Kıbrıs'a barış için çalışıyor olduklarına güvenmek mümkün değildir. Amerika'nın Türkiye ve Yunanistan'daki diktatörlükleri desteklemiş olduğunu ve Birleşmiş Milletler'in 1964 ve 1974'te Kıbrıs'taki başarısızlıklarını Kıbrıslılar iyi bilmekte ve hatırlamaktadır.

● Kıbrıs'ta yaşayan Türklerin ve Rumların, birbirlerinin boğazını sıkmamak için dış müdahaleye ihtiyaç duydukları iddiası kabul edilebilir bir şey değildir. Annan Planı'nın felsefesi ise tam da bu. Bu plan, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'yi yine "Garantör Güçler" olarak belirliyor. Kıbrıslılar ise İngiltere'ye, adanın %10'unu hâlâ işgal eden askeri üslerle sahip sömürgeci bir güç olarak biliyorlar. Hem Yunanistan hem Türkiye, 1974'te bir askeri darbe ve bir askeri müdahaleyle Kıbrıs'ın bağımsızlığını ihlal etmiş ülkeler. Önerilen Yeni Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Yargıtay'ında ve Merkez Bankası'nda Batılı yargıçların ve bankacıların olması, Kıbrıs'ı, Batı'nın "barış planları"nın savaş ve sefalet sürüklediği Bosna'ya benzetiyor.

● Annan Planı'nın kurumsal düzenlemelerde ve toprak dağılımında denge kurma çabaları, iki taraf arasında güven ve dostluk ilişkileri kurulmasını destekleyici bir çaba değil. On binlerce insanın evlerini terketmesini gerektiriyor. Kıbrıs Türk Devleti'nde yaşayan Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıs Rum Devleti'nde yaşayan Kıbrıslı Türkler emel hakları olan o yerlere haklarında mahrum kalacak. Bunun demokrasi getirmeye ve gerginlikleri azaltmaya yönelik bir reçete olduğunu düşünmek mümkün değildir.

Kıbrıs Türk tarafındaki Evet oyu, Denktaş rejimine karşı sürmekte olan kitlesel başkaldırının ve Yunan ambargosunun neden olduğu izolasyonu kırmak için süren haklı çabanın bir ifadesi olarak düşünülmelidir. Bir tarafın Hayır demesi ile diğer tarafın Evet demesi arasında temel bir çelişki yoktur. Bu

gelişmeler, her iki tarafa da, uluslararası "arabulucu"ların baskısı olmadan birbirlerine doğrudan yaklaşma olanağı sağlamaktadır. Her iki tarafta da sol partiler önde gelen politik güç konumundalar. Dimitris Hristofias Kıbrıslı Rum Parlamentosu'nun başında, Mehmet Ali Talat ise Kıbrıslı Türk tarafının başbakanı. Sol, yakınlaşma sağlama konusunda inisiyatifini ele alabilir.

Yakınlaşma, Kıbrıslı Rum hükümetinin Kıbrıslı Türklerle uyguladığı ambargoyu kaldırması ve Kıbrıslı Türklerle istedikleri kadar özerklik vermesi ile başlayabilir. Birlik, güç kullanarak ya da şantaj yaparak dayatılmaz; ancak her iki tarafın özgür iradesiyle sağlanabilir.

Bizler, Avrupa Birliği'nin bu süreç için bir çerçeve oluşturabileceğine inanmıyoruz. Avrupa Komisyonu ve Avrupa'nın başlıca hükümetleri, AB'ye giriş görüşmelerini adayı ülkelere çeşitli koşullar dayatmak için kullanmaktadır. Avrupa Birliği'nin Kıbrıslı Rumlara uyguladığı "Annan Planı'na Evet oyu verin, yoksa..." baskısı, bunun bir örneği. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesiyle ilgili diplomatik mücadelelerde, Amerika ve Fransız-Alman çabalarının karşılığında ve Yunan hükümetinin Türkiye'ye den ödümler koparmaya çalıştığına tanık olacağız.

Bizler, bir Yunan ya da Kıbrıslı Rum vetosunun Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girişini önlemek için kullanılmasına karşılık, Avrupa Birliği'ne girip girmemek Türkiye halkının kararı olmalıdır.

Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'a refah, Avrupa Birliği tarafından dayatılan neoliberal "düzenlemeler" yoluyla gelemez. Ancak özelleştirmelere, işten çıkarmalara, ücretlerin dondurulmasına ve benzer saldırılara karşı birleşen işçilerle gelebilir. Kıbrıs'ta, Rumlarla Türklerin aynı sendikalara ve aynı sol partilere üye olma gelenekleri çok da eskide kalmadı. Daha iyi bir geleceğe giden yolu açmamızın yolu, bu geleceğe

dayanmaktadır. Dünyanın her yerinde yeni bir anti-kapitalist hareket, başka bir dünyanın mümkün olduğu umudunu vererek büyüyor. Kıbrıs bunun dışında değil. Bu uluslararası hareket, Kuzey'de ve Güney'de yaşayan insanlara esin kaynağı oluyor. Bu hareketi Türkiye'de, Yunanistan'da ve Kıbrıs'ta inşa etmek adadaki barışı ve dostluğu güçlendirecektir.

Savaş karşıtı hareket bu doğrultuda önemli bir adım oldu. Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Rumlar Bush'un savaşına karşı birlikte gösteri yaptılar. Geçen sene Türkiye'de yapılan ve Irak savaşında Kuzey cephesinin açılmasını engelleyen gösterilerden cesaret aldılar ve şimdi, bu yıl 26 Haziran'da Bush'a "sıcak" bir hoşgeldin demeye hazırlanıyorlar.

Yunanistan'daki savaş karşıtı grevler ve gösteriler de benzer bir rol oynadılar. Blair'in krizi ve İngiltere'deki savaş karşıtı hareketin çarpıcı ölçüde büyümesi, Kıbrıs'ın gelecekte Ortadoğu'daki emperyalist saldırılar için bir üs olmaktan kurtulma mücadelesinde kilit bir etken.

Bizler bu doğrultuda mücadele etmeyi sürdüreceğiz. Bütün aktivistleri ve sol güçleri daha güçlü bir savaş karşıtı hareket inşa etmeye çağırıyor ve şunları talep ediyoruz:

- Kıbrıs'taki İngiliz askeri üsleri kaldırılmalı,
- Bütün askeri güçler Kıbrıs'tan çekilsin,
- Yunanistan'ın ve Türkiye'nin Irak'ın işgalinde yer almasına hayır,
- Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin, dışarıdan şantaj ve içeride etnik rekabet olmaksızın, ortak bir gelecek için birlikte mücadelelerini destekliyoruz.

Ergatik Demokratiya (İşçi Demokrasi, Kıbrıs), Sosyalistki Ergatik Kommeta (Sosyalist İşçi Partisi, Yunanistan), Socialist Workers Party (Sosyalist İşçi Partisi, İngiltere), Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (Türkiye)

Kıbrıs'ta statüko devrildi

Kıbrıs'ta 23 Nisan'da yapılan ve sonucunu hemen herkesin tahmin ettiği referandumda, Türk tarafı Annan Planı'na "Evet", Rum tarafı ise büyük çoğunlukla "Hayır" dedikten sonra ortaya pek çok soru ve tartışma atıldı.

Türk milliyetçiliği yapan sağ ve soldan pek çoklarına göre Rumlar 'kazık atmış' ve birlikte yaşamak istemediklerini göstermişlerdir. Türkler ise bütün iyi niyetlerini sergileyerek Avrupa Birliği yolunda dev bir adım atmışlardır. Oysa gerçeğe biraz daha yakından bakmak gerekir.

Türkler neden "Evet" dedi?

Gazetemizin sayfalarında daha önce de pek çok kez anlatıldığı gibi, Türk tarafının planı onaylaması gayet anlaşılabilir bir durum. Kıbrıs Türk halkı kırk yıldan beri başlarına bela olan Denktaş ve onun temsil ettiği statükocu derin devlet zihniyetinden artık kurtulmak istemektedir. Yapılan gösterilerin tamamında bu istek "Denktaş istifa!" sloganlarıyla dile getirilmiştir.

Yıllardır dünyanın hiçbir ülkesi tanımadığından yaşanan ekonomik ambargo halkı canından bezdirmiştir. Rum tarafıyla aralarında bir gelir uçurumu vardır ve Kıbrıslı Türklerin yarısı çifte pasaportla Rum tarafında çalışmaya gitmektedir. Halk artık dünyadan izole ve başka bir ülkenin hükümeti tarafından yönetilen konumunda olmak istememektedir. Kendi kaderi hakkında kendisi tayin edici olmayı elbetteki tercih etmektedir. Ayrıca halkın büyük çoğunluğu,

Rumlarla birlikte AB'ne girerek ekonomik sıkıntılarından kurtulacağı inancına sahiptir. Referandum öncesi Kıbrıslı Türk işçi sınıfı gösterilerle yetinmeyip grev ve yaparak, hayatı durdurmuş ve isteklerini dile getirmişlerdir.

Faşistlerle milliyetçi sol kolkola

Türkiye'de başta faşist MHP olmak üzere bazı parti ve irili ufaklı gruplar Kıbrıs Türk halkının özgürlük isteğine karşı saldırıya geçtiler ve adaya militan taşıyarak Kıbrıslılara saldırdılar. Sadece faşistlerin saldırısı ve

devletçi, kemalist CHP ve DSP'nin protestoları bile Kıbrıs Türk halkının haklılığını kanıtlamaya yeter. İşçi Partisi ve Atatürkçü Düşünce Derneği gibi grupları da bunların yanına eklediğimizde kimlerin statükodan, kimlerin özgürlüklerden yana olduğunu anlamak daha da kolaylaşır.

Rumlar neden "Hayır" dedi?

Rumların "Hayır" oyu kullanması konusunda ise pek de düşünülmeden yapılan itirazlar ve "ihanet" suçlamaları var. hal-

buki Rumların bu yönde oy kullanmasında anlaşılacak bir yan yok. Pek çok haklı gerekçeye sahiptir.

Herşeyden önce, Türk solu işgalci güç tarafında yaşadığını aklından çıkarmamalı. Türkiye 1974'te aday asker olarak işgal etmiştir ve hala da işgal gücü olarak adada yerleşik vaziyettedir. Ülkesi işgal edilmiş, toprakları, evleri ellerinden alınmış ve katledilmiş bir halkın, üstelik de referandum dışında hiçbir iyi niyet sergilememiş bir dış güce güvenmesini beklemek safdillik olur.

Türkiye çözüm konusunda,

Annan Planı gündeme gelene kadar hangi olumlu adımı atmıştır? Örneğin bir yıl önceden beri askerlerini, hiç değilse kademelilerle çekmeye başlasa, Rumlara serbest geçiş hakkını hiçbir kısıtlama olmaksızın tanısa, yalnızca 'Loizidu Davası'nda değil, daha pek çok davada tazminat ödemeyi kabul etse, insanlara topraklarını ve evlerini geri vermeyi taahhüt etseydi belki o zaman Rum halkının güvenini kazanabilir ve istediği "Evet" oyunu elde edebilirdi. Bunların hiçbirini yapmamış bir yabancı devletten korkmamak için hiçbir gerekçe yok. Üstelik Türk tarafının cumhurbaşkanı Kanuni Sultan Denktaş hiçbir konuda taviz vermeye yanaşmadı.

Dış güçlere itiraz

Rum halkı ayrıca Batılı dış güçlere de itirazını belirtmiş oldu. Planla yabancı işgali ve müdahalesi hiçbir şekilde ortadan kalkmıyor. İngiltere, Yunanistan ve Türkiye "garantör" devlet olmaya devam ediyor. Kurulacak birleşik Kıbrıs devletinin yargıtay ve merkez bankasında Batılı hakim ve bankacılar görev yapacak.

Yine onbinlerce insan evlerini terk etmek zorunda kalacak. Rum kesimindeki Türkler, Türk kesimindeki Rumlar oy hakkından mahrum kalacak, kendilerini yönetecek kişileri seçemeyecekler. Oysa her iki taraf da artık birliği özgür iradeleriyle seçmek istediklerini anlatıyorlar. Kıbrıs Rum ve Türk halklarının barış içinde bir arada yaşama yolunu asıl şimdi açılıyor. Çünkü statüko her iki tarafta da devriliyor.

Neden evet, neden hayır?

demokrasiyi zedeleyen bir anayasa yerine; çağdaş, demokratik bir anayasayı oluşturmak için;

yaşayacağı bir Ortak Vatan yaratmak için;

inanmak için;

topluluğa) ambargolar uygulanmasına; seyahat özgürlüğü başta olmak üzere insan olma haklarına sınırlandırmalara getirilmesine son vermek için;

- Ezberci eğitim sistemiyle ürettimden koparılmaya; robotlaştırılmaya çalışılan; en güzel yıllarını askerlikte geçirmeye ve işsiz kalıp göç yollarına düşmek zorunda bırakılan gençlerimizin geleceği için;

- Özcesi yaşamın her alanında insanca bir geleceği kucaklamak içindi...

1 Mayıs

Kıbrıs'ta 1 Mayıs, 40 kadar siyasi parti ve sivil toplum kuruluşunun oluşturduğu "Bu Memleket Bizim Platformu" tarafından gerçekleştirildi. Eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" gibi savaş karşıtı pankartların yanı sıra statükonun başı Denktaş karşıtı pankartlar da taşındı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kahrolsun Faşizm", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Kahrolsun Denktaş", "Kıbrıs Faşizme Mezar Olacak", "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez" gibi sloganların atıldığı eylemde, Kıbrıs'ın Türkçe konuşan halkı, barış istediğini bir kez daha haykardı.

Kıbrıs'ta 23 Nisan'da gerçekleştirilen referandumda, Kuzey'de "Evet" denmesi milliyetçiler kadar sol tarafından da eleştirildi. Kıbrıs'ın ABD çıkarlarına alet olacağı gerekçe gösterilen bu eleştiriler haklı gibi gözüküyordu. Oysa ki Kıbrıs'ta %65'lik Evet oyu, ABD'nin üsleri için değil, Denktaş'a ve statükoya karşı verilmişti. Kıbrıslı Tamer Öncül'ün 29 Nisan'da Yeni Düzen gazetesinde "Evetlerin Anlamı" başlıklı yazında söyledikleri, Kıbrıslıların neden evet oyu verdiğini çok net bir şekilde yansıtıyor.

"23 Nisan'da sandıklardan taşan EVETLER,

- Hukuksuzluğa, adam kayırmacılığa, tutanın elinde kalır anlayışına, gör beni göreyim seni zihniyetine, becer de nasıl becerirsen becer yaklaşımına vb. sırtını dayayan Statüko'ya son vermek için;
- Bölünmüş adanın bölünmüşlüğüne son verip kalıcı barışın zeminini oluşturacak bir çözüm ve dünya ile bütünleşmek için;
- Dünyadan yalıtılmış bir gettonun kimliksiz yurttaşları olmak yerine, Avrupa ve dünya vatandaşları insanlar olmak için;
- Geçici maddelerle

Sosyalistler ne diyor?

Colin BARKER

Çeviren:

Arife KÖSE

Kapitalizmde tüm zenginliği yaratanlar işçilerdir

Bize dayatılmaya çalışılan bir efsane var: işadamlarının zenginliğin yaratıcıları oldukları. Onlar olmadan hiçbir yatırımın, iş olanağının olmayacağı, ekonominin çökeceği anlatılıyor.

Eğer aynı mantığı kullanırsak, feodalizmde de lordlar olmadan toprak varolamazdı. Köylüler de aklıktan ötür giderlerdi.

Bugünkü toplumlar hakkındaki gerçek ise, zenginliği yaratan araçların küçük bir kapitalist sınıfın elinde olduğu. Bu kapitalist sınıf temel üretim araçlarına-fabrikalar, ofisler, yollar, tren yolları, limanlar, havaalanları, vb.-sahip ve onları kontrol ediyor.

Çoğu kez ve üstelik giderek artan bir oranda, bu sınıf, üretim araçlarına "özelleştirme" yoluyla sahip oluyor. Bazen de ulus-devletler bunlara sahip oluyorlar. Her iki durumda da nüfusun büyük çoğunluğu, bu üretim araçları hakkında herhangi bir karar verme yetkisine ya da onlardan faydalanma hakkına sahip değildir.

Peki ya geri kalanımız? Küçük bir azınlık hala kendi geçimini sağlayacak araçlara sahip-küçük çiftçiler, küçük esnaf, serbest çalışanlar, bağımsız zanaatkarlar. Bunları tanımlamak için kullanılan eski terim "küçük burjuvazi"dir. Az sayıda küçük burjuva iyi para kazanır, çoğu uzun saatler çalışarak ve ortalama bir ücret karşılığında ancak geçimlerini sağlayacak kadar para kazanırlar. Bunlar, çoğu kez, işçi sınıfının bir içinde bir dışında yer alırlar.

Çoğunluk-işçi sınıfı-sadece ücret karşılığında başkası için çalıştığında kendi geçimini sağlayabilir.

Zenginliğin asıl yaratıcısı işçi sınıfıdır. Toplumun ihtiyacı olan malların ve hizmetlerin çoğunu işçi sınıfı, hem sahibi olmadığı hem de hiçbir şekilde kontrol edemediği işyerlerinde üretir.

İlkesel olarak işçilerin özel şirketler için çalışıyor olmasıyla devlet için çalışıyor olması arasında bir fark yoktur. Her iki durumda da işçiler kendilerinin seçmediği patronlar için çalışır ve sadece bir aydan diğerine kadar ancak yetecek para kazanırlar.

Her kölenin bildiği gibi, zenginliğin yaratıcısı olmak sizi zengin yapmaz. İşçilerin ürettiği mallar ve hizmetler onlara değil, patronlarına aittir. Malların ve hizmetlerin üretim sürecinde, işçiler ayrıca kapitalistlerin zenginliğini de üretirler.

Microsoft'ta çalışan işçiler sadece yazılım üretmezler, ayrıca Bill Gates'in muazzam zenginliğini ve Bill Gates'in kendileri üzerindeki gücünü de üretirler. İşçilerin kapitalizmdeki günlük faaliyetleri egemen sınıfı, onun karını ve onun kontrolünü yeniden üretir.

"Sömürü" teriminin anlamı budur. İşçiler, nihai olarak, hem ekonomide hem devlette kendilerini yönetenlerin ellerine geçen büyük üretim fazlasını üretirler. İşçiler ne kadar çok çalışırlarsa onları sömürenlerin gücü ve zenginliği o kadar artar.

Kapitalizm, her günün her dakikasında her bir iş yerinde yapılan bu günlük hırsızlığa bağımlı bir sistemdir. Sistemin kalbinde işçi sınıfının etkinliği yatar.

Bu anlamda, kapitalizm dünya çapında gelişirken işçi sınıfı da genişlemeye devam ediyor.

Marks ve Engels'in **Komünist Manifesto**'yu yazdığı zamanda, yani 1848'de, işçi sınıfı hala dünya nüfusunun küçük bir parçasını oluşturuyordu ve aslolarak Batı Avrupa'daki birkaç ülkede yoğunlaşmıştı.

Bugün ise Güney Kore gibi küçük bir ülkedeki işçi sınıfı bile, muhtemelen, dünyada 150 yıl önce varolan işçi sınıfından daha büyüktür.

Bazen işçi sınıfının küçüldüğünden, çünkü "kol gücü ile yapılan işler" in azaldığından söz edildiğini duyarsınız.

Ne garip bir iddia! "Kol gücüyle yapılan" demek "el ile yapılan" demektir-fakat bu iddiaya göre, nasıl oluyorsa, hemşirelerin, bilgisayar operatörlerinin, ofiste ve santrallerde çalışan insanların ele ihtiyacı yok.

Tüketim şekilleri de sınıfı belirlemez. Eğer belirleseydi, işçi sınıfının yok olduğunu, çünkü ayakta kalmanın takunyalarla yer değiştirdiğini söyleyerek hayıflanın 19. yy Lancashire yorumcusuyla aynı fikirde olmak zorunda kalırdık.

Kapitalizm tarihteki en dinamik üretim sistemidir ve kendi işgücünü oluşturma şeklini her zaman değiştirir.

19.yy İngilteresi'nde en büyük istihdam kaynakları tarım, tekstil ve kömürdü. Bu sektörler küçülürken, metal ticareti büyüdü. Ve ardından, bu sanayiler kısmen, yerlerini elektroniğe dayalı sanayilere bıraktılar. Fakat bu değişiklikler işçi sınıfının küçüldüğü anlamına gelmiyor-işçi sınıfı büyümeye devam ediyor.

Kapitalizmde, asıl sömürülen sınıf olduğu için işçi sınıfı, sadece üretimi durdurmak için değil aynı zamanda toplumu değiştirmek için de büyük bir potansiyel güce sahip. Sosyalizmi olanaklı kılan en önemli güç işte bu.

NATO'nun

için başlıca

1- Olası nükleer felaketin mimarı

Dünya Mahkemesi'nin (World Court) 1996 yılında nükleer silahların tehdit dahil herhangi bir amaçla kullanılmasını yasa dışı ilan etmesine karşın, NATO'nun resmi askeri doktrini bu silahların kullanımını öngörüyor. Nükleer silahların kullanımı, uluslararası insani yasalara (International Humanitarian Law) aykırıdır, çünkü ayırım gözetmeksizin kitlesel ölçekte sivil ölümlere yol açar. ABD, İngiltere ve Fransa'nın şu anda faal durumda 9 binden fazla nükleer savaş başlığı vardır; bu sayı dünyadaki nükleer silahların yüzde 60'ına yakındır. Bu üç devlet ellerindeki nükleer silahların bir kısmını savaş durumunda kullanılmak üzere NATO'ya vermiştir.

2- Yoksul ülkeler üzerinde baskı aracı

NATO'da ağırlığı olan ülkelerin eski sömürgeleri olan bugünün üçüncü dünya ülkeleri, yüzlerce yıldır kendilerine dayatılan emperyalist politikaların acı sonuçlarını hâlâ çekiyor. Ve şimdi neo liberalizmin çıkar gruplarıncı kontrol edilen uluslararası şirketler, NATO aracılığıyla bu ülkeler üzerinde baskı kuruyor.

3- Silah tacirlerinin birliği

Dünyadaki toplam askeri teçhizatın yüzde 80'i NATO üyesi devletler tarafından üretiliyor. ABD, İngiltere ve Fransa dünyadaki silah üretiminin yüzde 70'ini gerçekleştiriyor.

4- Etnik kışkırtıcı

NATO Balkanlarda gerçekleştireceği askeri müdahalelere bahaneler yaratmak için bu bölgede etnik savaşları kışkırttı. Bunun ardından düzenlenen NATO müdahaleleri, kamuoyuna etnik gruplar arasındaki ihtilafları çözmenin bir yolu olarak tanımlandı. NATO'nun asıl amacı, üyesi olan ülkelerin ve bunların müttefikleri olan firmaların etki alanlarını genişletmektir.

5- Sivillerin katili

NATO kuvvetleri, Yugoslavya'ya yaptığı 35 bin hava saldırısında 1200 savaş uçağı ve helikopter kullandı. Uluslararası yasalara aykırı bir şekilde, okulları, hastaneleri, çiftlikleri, köprüleri, demiryollarını, su iletim şebekelerini, yayın kurum-

larını, fabrikaları, petrol rafinerilerini ve askeri açıdan önem taşımayan binlerce hedefi vurdu. NATO'nun bu yasadışı bombardımanı binlerce sivilin ölümüne, en az 6 bin kişinin yaralanmasına neden oldu.

6- Yasaklanmış silahları kullanıyor

NATO Lahey ve Cenevre sözleşmeleri ile Nüremberg Bildirgesi tarafından yasaklanan silahları kullanıyor. Bunlar arasında, radyoaktif ve yüksek derecede toksik silahlar olan seyreltilmiş uranyumlu füzeler de bulunuyor. NATO bu yasaklanmış silahlardan depolamaya devam ediyor.

7- Genişleme, ABD ve şirketlerin hegemonyasına hizmet ediyor

NATO'nun Doğu

Dağıtılması

a 10 neden

Avrupa'ya genişleme politikası ABD hegemonyasını bu bölgeye taşıma amacını güdüyor. Arnavutluk, Bulgaristan, Estonya, Gürcistan, Litvanya, Romanya, Slovakya, Slovenya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti ve Polonya NATO'ya üye oldu. Bölgedeki bir dizi ülke de katılmak istediğini açıkladı. Böylece bu ülkelerin silahlı kuvvetleri denetim altına alınmış, askeri teçhizatının NATO standartlarına uygun

hale getirilmesi sağlanmış oluyor. Bu işlemler ABD ve Avrupa silah şirketleri tarafından yerine getiriliyor.

8- Askeri harcamalar yoksulluğu büyütüyor

NATO'nun Avrupa'daki üyelerinin askeri harcamaları 10 yıl içinde yüzde 11 arttı. 2000 yılında NATO ülkelerinin askeri bütçeleri, dünyadaki toplam askeri harcamaların yüzde 60'ına karşılık geliyordu. NATO devletleri, kendi halklarına

ve dünyanın geri kalanına yönelik olarak, gıda, barınma, sağlık, eğitim ve çevre koruması gibi insani alanlarda odaklanmak yerine, askeri bütçelerini artırarak yoksulluğu büyütüyor.

9- Çevre ve insan için tehdit

NATO'nun gerçekleştirdiği denemeler ve eğitimlerin insan ve çevre üzerinde birçok olumsuz etkisi vardır. Askeri tatbikatlar, silah ve uçakların denemesi için kullanılan alanlarda yaşayan halkların yaşamını tehdit etmektedir. Bombardıman tatbikatları üzerinde yapıldığı doğa parçasını askeri bir çöplüğe dönüştürmektedir.

10- Toplumsal muhalefete düşman

NATO 40'ların sonuyla 50'lerin başında, CIA'nun isteği üzerine, en az 16 Avrupa ülkesinde anti-komünist paramiliter hücreler kurdu. Gladio adıyla tanınan bu örgütler 40 yıl boyunca toplumsal muhalefetleri hedef alan operasyonlar düzenledi.

Ayrıca NATO temsilcileri pek çok ülkenin içişlerine, siyasi gelişmelere ve seçimlere müdahalelerde bulundu.

kontrolünde olan NATO böylelikle bütünüyle ABD'nin kontrolüne geçti.

NATO artık bir blogun diğer bloğa karşı askeri aracı değil. O, şimdi bütünüyle ABD'nin dünyaya tek başına hakim olma mücadelesinin araçlarından birisi.

Dünyanın çeşitli yerlerinde ABD NATO'yu tamamen kendi hegemonya amaçları için kullanmaktadır.

28-29 Haziran'da toplanacak olan NATO zirvesi esas olarak NATO güçlerinin ABD'nin askeri planlarına nasıl daha iyi ekleneceğini tartışacaktır.

Bu nedenle bugünün en yakıcı sloganı ABD emperyalizminin başı Bush'a karşı çıkmaktır.

Haberin arkası

Roni MARGULİES

Tartışmak, kürsü basmak ve demokrasi

Çoğu kimse farkına varmamıştır. İstanbul'da yapılan Avrupa Sosyal Forumu III. Hazırlık Toplantısı'nda bir ara boyları posları ortalamının biraz üstünde olan birkaç kişi sessizce koltuklardan kalkıp kürsünün sağ tarafına yakın bir yerde durmaya başladılar.

Oturum, Sosyal Hareketler Buluşması'nın oturumuydu, Haziran ayında Bush'un Avrupa ziyareti sırasında ne tür eylem(ler) gerçekleştirilebileceği tartışılıyordu.

Sosyal Hareketler Buluşması, bugüne kadar yapılan devasa küresel savaş karşıtı eylemlerin, 15 Şubat 2003'ün, 20 Mart 2004'ün kararlaştırıldığı platform. O gün de, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen 120 kişi ile Türkiye'den katılan 250 kişi Dublin'den başlayarak bir dizi ülkeye uğrayıp 28-29 Haziran'da İstanbul'daki NATO zirvesine gelecek olan Bush'u karşılamak için yapılacak eylemleri Avrupa çapında koordine etmenin, ortak bir eylem günü ve/veya haftası saptamanın olanaklarını tartışıyor.

İtalyanlar, İngilizler, Fransızlar ve diğerleri kendi planlarını, tartışmalarını aktardılar. Genel eğilim, NATO zirvesinden önceki gün olan 26 Haziran ve Irak'ta yönetimin Iraklılara devredileceği tarih olarak Bush'un ta ne zaman ilan ettiği 30 Haziran çerçevesinde yoğunlaşıyordu.

Zaman dardı, herkes yorgundu, oturumun İngiliz başkanı hızla, ayrıntıda girmeden, tarih konusunda bir fikir birliği oluşup oluşmadığını saptamaya çalışıyordu.

Bu arada, Türkiye'nin büyükçe örgütlerinden birinin temsilcileri kendilerine söz verilmediğini, yeterince konuşturulmadıklarını düşündükleri için kendi aralarında kürsüyü basmayı tartıştılar. Birileri buna kulak misafiri oldu, önlem alındı. Sonra baskıncılar vazgeçmiş olacak ki, bir şey olmadı.

Kürsü basma girişimi gerçekleşseydi, Türk solu bir ilke daha imza atmış olacaktı.

Porto Alegre'de 2000'de yapılan Dünya Sosyal Forumu'ndan bu yana tüm Forum'larda ve antikapitalist hareketin binlerce buluşmasında tek bir kez kürsü basıldığını veya şiddet uygulandığını hiç duymadım. Bu hareketin tüm eylem kararları ve hatta hangi toplantıda kimin kürsüde oturacağı gibi ufak tafak kararlar bile fikir birliği sağlanarak alınıyor. Çoğu zaman oylama bile yapılmıyor, anlaşma sağlanana kadar tartışmaya devam ediliyor.

Bu tartışmalar (İstanbul toplantısında da yer yer olduğu gibi) çok zaman çok sıkıcı olabiliyor. Anlamsız ve afaki öneri sahipleriyle ciddi ve yapıcı öneri sahipleri, milyonlar temsil eden sendikacılarla kendilerinden başka kimseyi temsil etmeyen anarşist gençler aynı uzunlukta konuşarak aynı ciddiyetle dinleniyor; her katılımcı söz hakkına sahip, herkes istediği öneriyi yapabiliyor. Tartışma sürecinin sonucunda, kaçınılmaz olarak, uçuk öneriler eleniyor, makul öneriler ağırlık kazanıyor. Herkes sesini duyurabilmiş, kendince katkıda bulunabilmiş olduğu için, kararı herkes benimsiyor, hayata geçirebilmek için canla başla çalışıyor.

Bundan daha demokratik, daha kapsayıcı bir süreç düşünmek mümkün değil. Belki yavaş, belki bazen sıkıcı bir süreç, ama en geniş kitleleri kararlara ve eylemlere dahil etmek isteyen bir hareket için bundan başka bir süreç olamaz. Kapitalizmin ancak kitlelerin kendi eylemi ile devrilebileceğini, sosyalizmin işçi sınıfının kendi eyleminden ibaret olduğunu düşünenler için, bu sürecin alternatifi yoktur.

Kürsü basmayı düşünen ve Türk solunun geri kalanından pek farkı olmayan örgüt için ise, önemli olan kapsayıcılık, kararlara geniş katılım, kitlelerin kendi eylemi falan filan değil. Kendi örgütleri yeterince konuştu mu, fiyaka yapabildi mi, önemli olan bu. Gerisini kim takar?

BİZE GÖRE

Pozitif ayrımcılığa AKP'den red!

AKP yasalarında yapılan çeşitli değişiklikleri uzun zamandır reform olarak anlatıyor. İşin reform kısmının o kadar gerçekçi olmadığını anlamak pek de zor değil.

Mecliste, kadınlara pozitif ayrımcılık uygulaması ile eşitlenmesi için verilen önergeye AKP hayır oyu verdi. Üstelik Kadından Sorumlu Devlet Bakanı da bir kadın olarak "çekimsen" oy kullandı.

AB uyum sürecinde AKP'nin yukarıdan yaptığı ve pek de kazanım olarak adlandırılmayacak olan değişiklikleri gerçekten kazanım haline çevirebilmek için, bu konular etrafında önceden kampanya örgütleyebilmeyi başarabilmek gerekiyor.

İş yasalarındaki değişiklikleri lehimize çevirmekle de bitmiyor. Bunların uygulamaya geçmesi için maalesef yine sokakta mücadele etmek gerekiyor. Belki çok klasik ama doğru, hak verilmez alınır, hem de sokakta, hem de söke söke!

Vildan KAYNAK

Gelme Bush kampanyasını daha da büyütelim!

Haziran sonunda yapılacak NATO zirvesine karşı yürütülen "Gelme Bush" kampanyası 1 Mayıs'ta "Gelme Bush" pankartı altında yürüdü. Pek çok insan eylem boyunca savaş karşıtı sloganlarla yürüdü.

Kampanya henüz yeterince genişlemiş değil, ama genişletmek için adımlar atılıyor. İstanbul'da Kadıköy ve Beyoğlu'nda kampanya sürüyor, ama her iki yakada da daha çok yerel kampanya başlatmak gerekiyor.

Önümüzdeki günlerde İstanbul dışında, Adapazarı, İzmit, Balıkesir, Tekirdağ, Çerkesköy gibi yerlerde kampanya toplantıları örgütleniyor.

Yapılması düşünülen şeyler elbette bununla sınırlı değil.

Her üniversite kampüsünde her lisede, her işyerinde, dernekte, aslında insanların yaşadığı her türlü mekanda "Gelme Bush" kampanyası ile ilgili çeşitli, işler örgütlemek mümkün. Şimdiden birkaç üniversitede kampanyayı anlatacağımız toplantılar örgütlendi bile.

Önümüzde yaklaşık iki ay var, yapılacak tonla iş ve bağlantı kurmak gereken binlerce insan var.

Haziran bitip Temmuz geldiğinde "keşke şunu da yap-saydım" dememek için, şimdiden yapabileceğimiz her şeyi yapmak ve hatta yapamayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yapmak üzere adım atmaya başlamak gerek.

Funda BAYSAL

SOLDA BİRLİK TARTIŞMALARI

Demokratik Güçbirliği'nden akılda ne kaldı?

Sosyalist İşçi bu sayıyla başlayarak solda birlik tartışmaları yapacak. Aşağıda **Roni Margulies** ile yaptığımız sohbeti bulacaksınız.

3 Kasım seçimlerinde sol geniş bir birlik oluşturmadığı için ağır bir yenilgi almıştı. Son seçimde daha geniş bir birlik olmasına rağmen solun toplam oyları azaldı. Yenilginin nedenleri neler?

Ben de sana bir iki soru sorayım: Demokratik Güç Birliği'nin talepleri nelerdi? Sokaklar Demokratik Güç Birliği'nin afişleriyle kaplı mıydı? Demokratik Güç Birliği'ne dahil partilerin üyeleri dışında, böyle bir birlikten haberdar olan, bu birliğin ne dediğini bilen kaç kişi vardı?

Cevaplarını da vereyim: haberdar olan, talepleri bilen insan sayısı, sol dışında, çok azdı. Solun sol içi ve sol için birliğiydi bu. Bence sosyalizm ile ilgili her şey kitlelerle, kitesellikle ilgi-

lidir, ama seçim özellikle böyledir. Kazananla kaybeden oy sayısına bağlı olduğuna göre, temel kıstas kaç kişiye ulaştığın, kaç kişiyi ikna ettiğindir. Geniş kitlelerin taleplerini, özlendelerini ifade eden 10 tane, 15 tane temel talebin olur ve bunları yine en geniş kitlelere duyurmaya çalışırsın. Türkiye'de bu çok kolay, bu talepleri oluşturmak 5 dakikalık iş: sınırsız demokrasi, sınırsız örgütlenme özgürlüğü, emekçi hakları, kadınlara eşitliği, ulusal soruna siyasi çözüm, savaşa ve işgale son, asker göndermeye hayır, v.s. Bunları hemen somutlandırmak mümkün. Bu talepler oluşturulup Demokratik Güç Birliği'nin tüm unsurları ülkenin her yanında bu talepler etrafında birlikte iş yapsaydı, bence çok ciddi bir oy almak mümkündür.

Kurulacak yeni bir sol birlik kimleri kapsamalı?

Bütün solu kapsamalı. Ama bu yeterli değil. Oluşturulan 10-15

temel talebe katılan herkesi kapsamalı. Yani örgütlü solun sınırlarını aşmalı. Savaş karşıtı hareketi de kapsamalı, her tür muhalefet hareketini de kapsamalı. Ama bence kimleri kapsadığından da önemlisi, kimlere nasıl hitap ettiği. Dışa dönük olup olmadığı. Sadece sosyalistlere, sosyalist söylemlerle tanışık olanlara, kızıl bayrak taşıyanlara hitap ederse, alacağı oy sayısı bellidir. Örneklersem, "İşçi sınıfının iktidar organları kurulsun, hemen şimdi" talebi bir avuç sosyaliste hitap eder, "Asgari ücret şu kadar olsun" talebi bir milyyonların desteğini kazanır. İkincisi devrimci değil reformist bir taleptir elbet, ama bu ve bu gibi talepler öne sürülmeden kitlelerin desteği kazanılmaz.

Kazanmaya çalışmayacak, seçimlere katılmannın anlamı var ki? Kaldı ki, reformlar için mücadele etmeden devrimci olunmaz. Ve dahası, bu tür reformların Türkiye'de önemli olmadığını düşünen yoktur her-

halde. Böylesi talepler etrafında oluşturulan bir birlik kurulup milyonlarca oy aldığı gün Türkiye'nin havası değişecek, tüm muhaliflerin morali düzelecek, hepimizden başı dik olacaktır.

Yükselen anti-kapitalist hareket Türkiye solu ne yönde etkiliyor?

Belli ki henüz yeterince etkilemiyor. Yukarıda söylediklerimiz hep bu harekete bakarak çıkardığımız derslerden kaynaklanıyor. Avrupa'nın her yanında (ve Amerika'da Ralph Nader'in başkan adayı olması çerçevesinde) bu tür birlikler oluşturulmaya çalışılıyor. Yani anti-kapitalist ve savaş karşıtı hareketin üzerine oturan, hareketin 'birlik içinde çeşitlilik' ve 'tartışmaya devam ederken birlikte davranma' özelliklerini yansıtmaya çalışan, muhalefete yeni atılan genç kuşağı kapsayan birlikler. Türkiye'de 'sol birlik' kavramının 'sol' özelliği vurgulanıyor hâlâ, 'birlik' özelliği değil.

"İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yapar, ama kendi keyiflerine göre, kendi seçtikleri koşullar içinde yapmazlar, doğrudan içinde buldukları, verili ve geçmişten aktarılmış koşullar içinde yaparlar." (Karl Marks, "Louis Bonaparte'in 18 Brumaire'i")

Marks'ın bu ünlü saptamasında vurguladığı gibi, sosyalizm ile toplumsal koşullar arasında diyalektik bir ilişki söz konusudur. Marks'a göre toplumsal değişimin olasılıkları, nesnel koşullar tarafından belirlenmektedir. Koşullar insanı ne kadar sınırlasa da, bunları değiştirecek olan özne, insanın kendisidir.

Toplumsal bir hareketin oluşmasında nesnel koşullar tek başına yeterli değil. Örneğin yoksulluk tek başına devrimci bir hareketi tetiklemeye yetmez. Toplumsal çelişkilerin bir harekete dönüşebilmesi için, verili koşullarla çelişkiye sahip öznelerin sosyal bir güce dönüşmesi de gerekir. Yani, var olan düzene başkaldırmayı, kendi ortak çıkarları için düzenin sınırlarını zorlamayı ve bunu küresel düzeyde ezilen milyonlarca kişiyle kolektif olarak yapma yeteneğine sahip olmayı zorunlu kılar. Bu, aynı zamanda, siyasi örgütlenmenin gereğine işaret eder.

Toplumsal koşullar durağan değildir. Buna bağlı olarak toplumsal hareketler de değişir. Bu değişime karşı durmaya çalışan her toplumsal hareket tutuculaşır ve egemen değerlere sıkı sıkıya sanılır, kitleyle olan

Toplumsal değişim ve küresel dinamikler

bağı giderek zayıflayarak, bürokratik bir aparat veya sekt haline dönüşür.

1989'da Berlin Duvarı'nın çöküşüne kadar geçen dönemde, toplumsal ilişkiler iki farklı coğrafyaya içine sıkı bir şekilde hapsedilmişti. Bu coğrafyalara sıkışmış toplumsal hareketleri şekillendiren farklı toplumsal ilişkiler vardı. Dolayısıyla birbirinden farklı hedeflere sahip, düşmanı farklı tarif eden, aralarındaki ilişki son derece zayıf olan birden çok hareket söz konusuydu. Oysa günümüzde, küresel kapitalizmin hakimiyetine karşı verilen mücadeleler bir bütün oluşturuyor. Günümüzde küresel hareketin örgütlenmesinde en önemli araçlardan biri sosyal forumların oluşturduğu politik zemin. 2001'de ilk kez düzenlenen Dünya Sosyal Forumu binlerce örgütlü ve on binlerce aktivisti bir araya getirmiş

olmasaydı, 11 Eylül sonrası "teröre karşı savaş" diye başlatılan saldırıya direnmek olanaklı olamazdı. Kısaca DSF'nin oluşturduğu siyasi zemin, küresel bir hareketin oluşmasında son derece elverişli koşullar yarattı.

DSF süreci öncesinde de, Seattle'da DTÖ'ye karşı ve Cenova'da G8'lere karşı mücadelelerde olduğu gibi, çokuluslu şirketler ve uluslararası kurumlara karşı uluslararası büyük seferberlikler düzenlemek olanaklı olabiliyordu. Ancak DSF süreci küresel hareketi iki noktada ileriye çeken bir gelişme yarattı. Birincisi, reformizmin etkisi altındaki çok sayıda aktivistle ortak mücadele edebiliyoruz. Bu, tarihte görülen en büyük birleşik cephe pratiği. DSF, bunu sürekli kıldı ve küresel düzeyde genişletmeyi başardı. Bu, alışık olduğumuz birleşik

cephes örneklerinden farklı. Örneğin tek konulu bir kampanyaya değil. İçinde yerel bir çok mücadelemizi küresel mücadeleden parçası yapıyor, farklı mücadeleleri birleştirebiliyoruz. Bu cephede yer alan aktivistler, küresel kapita-lizmin yarattığı her türlü adaletsizliğe karşı duyarlı. Öte yandan, bu cephe kendi içindeki ilişkilerde son derece demokratik.

İkincisi, forumlar, sayısız alternatif zirveler ve başka bir çok etkinlikle, bizi devrimci fikirlerimize duyarlı ve tartışan çok sayıda aktivistle buluşturuyor. Ancak bu olanakları yeterince kullanabilmek için bir kaç şeyi bir arada yapmamız gerek. Bir yandan siyasi kimliğimizi açıkça sahiplenmemiz gerekir. Bunu, hareketin içindeki farklı görüşlerin varlığına saygı göstererek, hareketin genel çıkarları doğrultusunda gerçekliğinde çeşitli düzeylerde uzlaşarak, ancak fikirlerimizin bağımsızlığından taviz vermeden yapmalıyız. Bu, harekete güvenmek ve açık olmak demek. Öte yandan, kendi örgütümüzün inşasıyla hareketin inşası arasındaki mesafeyi kapadığımız oranda, doğruyu yapmış olacağız. Sadece hareketi inşa etmek kadar, sadece örgütlü inşa etmek de eksik olacaktır.

Görüldüğü gibi yapılması gereken çok şey var. Ama öte yandan önümüzde kazanılması gereken koca bir "başka dünya" duruyor.

F. Levent ŞENSEVER

Kadınlar üzerine küresel gerçekler

Kadınlar dünya işgücü toplamının yüzde 45'ini oluşturmasına rağmen, dünyadaki yoksul nüfusunun yüzde 70'i kadınlardan oluşuyor.

● Kadınlar, ekonomik olarak geri kalmış bir çok ülkede olağanüstü kötü koşullarda çalışmak zorunda kalıyor, haftada 60-90 saat çalışmak zorunda bırakılıyor.

● Kadınlar, tarım dışı sektörlerde, dünya ölçeğinde ortalama erkeklerin elde ettiği ücretin yaklaşık yüzde 75'i oranında kazanıyor.

● Dışsatım İşleme Bölgeleri'nde çalışan toplam 27 milyon işçinin yüzde 90'ını kadınlar oluşturuyor. Bu kadın işçilerin çoğunluğunu ise 16-25 yaş grubu oluşturuyor. Bu bölgelerde çalışma yasaları çoğu kez geçersiz ve işçi hakları askıya alınmış durumda.

● Her kıtada kadınlar erkeklerden daha az kazanıyor. Tarım dışı işlerde kadınlar dünya ölçeğinde erkek işçilerin ücretinin ancak yüzde 75'i kadar kazanıyor.

● Bangladeş'te kadınlar, erkeklerin kazandığının yüzde 42'si, Suriye'de ise yüzde 60'ı ve Şili'de yüzde 61'i kadar ücret alıyor.

● Kadınların yaptığı çoğu işler, örneğin çocuk ve bakıma muhtaç aile fertlerine bakım ve mutfak işleri, ücretsiz. Kadınlar yaptıkları işlerin yüzde 66'sını ücret almada gerçekleştiriyor.

● Kadınlar ücretli işlerin en dibindekilere mahkum. Japonya'da kadın işçilerin yüzde 37'si düşük ücretli işlerde çalışmak zorunda kalırken, erkek işçilerin sadece yüzde 6'sı bu tür işlerde çalışıyor.

● Kadınlar dünya ölçeğinde yönetim düzeyindeki pozisyonların sadece yüzde 14'üne ve yüksek düzeyde yönetici kadrolarının ancak yüzde 6'sına sahip.

● Dünya ölçeğinde 1.5 milyardan fazla yoksulun yüzde 70'ini kadınlar oluşturuyor.

NATO zirvesine ve Bush'un Türkiye gezisine karşı kampanyalar

Düş dünyanın yakasından Bush!

Birleşmiş Milletler'i sürekli küçümseyen Amerika, 11 Eylül saldırılarından sonra geliştirdiği Ulusal Güvenlik Stratejisi'nde NATO'ya topu birkaç paragraf ayırmıştı. 1999 Balkan Savaşı sırasında ise, NATO ABD için önemli işlevlere sahip bir örgüttü.

NATO bu savaş sırasında Doğu ve Orta Avrupa ülkelerini de içine alarak genişledi. Bunun, ABD'ye 3 önemli katkısı oldu: 1. Hem Amerika'nın Soğuk Savaş döneminde oluşan, 'Batı Avrupa'daki lider güç' konumunu korumasını, hem de bu konunun Doğu'da da kabul edilmesini sağladı. 2.

Amerika'nın önderliğindeki NATO'nun, Orta Asya'nın kritik bölgelerine ekonomik ve stratejik olarak nüfuz etmesini yasallaştırdı ve böylece yine Amerika'nın önderliğindeki NATO'nun 'bölge dışı operasyonlara' girişmesine izin vermiş oldu. 3. Bu, Amerika'nın politikasını belirleyenlerin kararlaştırmış olduğu, doğrudan Rusya'ya yönelik yeni kuşatma stratejisi ile eşanlamlydı.

Bir yıl sonra, ABD açısından ne uluslararası toplum fikrinin, ne de kendi işine yaramayan küresel askeri ve ekonomik kurumların bir anlamı kaldı. Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice şöyle diyordu: "Bizim yönetimimiz kendini hayali bir uluslararası toplumun çıkarlarına göre değil, kendi ulusal çıkarlarına göre şekillendiriyor".

Aradan iki yıl bile geçmeden, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, "İstanbul'da yapılacak NATO Zirvesinin NATO açısından bir dönüm noktası" olacağını söylüyor. Rice ve Rumsfeld, rüzgargülü gibi neden dönüyorlar? Bu sorunun yanıtı, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun İstanbul'da gerçekleşecek NATO zirvesine ve Bush ve Blair gibi isimlerin bu zirve için Türkiye'ye gelmelerine karşı başlatıldığı kampanyanın ayırt edici politik vurgusunu oluşturuyor.

Hegemonya savaşının sözcüsü Bush

Bush'un "Önceden Misilleme" ya da "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi"nin nedenlerini ve ABD'nin Irak'ta ne yapmak, ne kadar kalmak ve sonra hangi adımları atmak istediğini anlamak çok önemli. "Haydut devletler", "Kitle imha silahları", "El Kaide", "Halkları kurtarmak", "Demokrasi taşıma" gibi iddiaların, kendi-

lerinin bile inanmadığı süslü yalanlar olduğu ortada.

11 Eylül'den önce ve sonra geliştirilen fikir ve tutumlar, Afganistan'ın ve Irak'ın bombalanması ve işgali, Bush ekibinin Amerika'ya karşı bir meydan okuma tehlikesini engellemek bahanesiyle, Amerika'nın askeri gücünün otoritesini tüm dünyaya, başta Çin, Almanya, Japonya, Rusya gibi güçlere kabul ettirme araçlarıdır.

Uluslararası hukuk, Birleşmiş Milletler ya da NATO! Bunlar, ABD'nin kendi çıkarları için görmezden geleceği, biçimlendireceği araçlar. ABD'nin küresel hegemonya mücadelesi, egemenlerin her türlü küresel kurumunu yeniden şekillendiriyor. Bush ve kabinesi, bu küresel hegemonya politikasının uygulayıcıları.

Bush, insanlık düşmanı tüm uygulamaların net bir ifadesi: emperyalist, çocuk katili, kapitalist, çevre düşmanı, petrol çilgini, idamsever, kadın düşmanı, ırkçı ve özgürlüklerin düşmanı. Bush, sadece küresel sermayenin askeri kanadının sözcüsü olarak dünery ABD emperyalizmi lehine kanla

yeniden şekillendirme politikalarının simgesi değil, aynı zamanda, tüm dünyada milyonlarca insan açısından tüm kötülük ve eziyetlerin bir simgesi.

Bush gelme! İsh-te-mi-yo-ruz!

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, temel bir politik talep etrafında kuruldu ve kampanyaları esas olarak bu talebin gerçekleşmesini hedefliyor: "Irak'ta işgale son!" Tüm kampanyalar, bu temel politik vurgunun güçlenmesi ve ABD'nin Irak'ta yenilmesi için çok daha geniş kitlelerin harekete geçmesini hedefliyor.

BAK, bu politik odak etrafında üç öncelikli hedefe sahipti: 1. Tüm Türkiye'de bir kampanya birliği inşa etmek, 2. Küresel anti-kapitalist savaş karşıtı hareketle ilişkilerin çok daha organik bir hale getirilmesi ve 3. "Örgütsüzleri harekete geçirmek".

BAK, örgütsüzlüğü yüceltme eleştirisiyle karşılaştı. "Bireylere dayalı bir kampanya" fikri, eski alışkanlıklara

aykırı geldiği için, kolayca eleştirildi. Oysa, BAK'ın ilk imzacılar metninde de görüleceği gibi, tüm yaşamı eşitlik, özgürlük ve barış mücadelesine adanmış ve hala bir dizi kurumun ve kitle örgütünün yöneticiliğini yapan sayısız aktivist BAK'ta yer alıyor.

Bu insanların örgütsüzlüğü yücelttiğini iddia etmek mantık dışıdır. Yapılmak istenen, savaşa öfke duyan, işgal ve ABD hegemonyası için, petrol için yapılan katliamlara hayır diyen, ama öfkelerini örgütleyecek kanalları bulamayan büyük çoğunlukla birleşmek, onlara enerjilerini örgütleyebilecekleri kanalları açmaktır.

Klasik sol ittifaklar ya da kurumsal ittifaklar bu kanalları açamamaktadır. BAK ise kurumlarla bireylerin savaş karşıtı bir ağ içinde birliğini sağlamak için adımlar atıyor. Bunun için, keskin ideolojik tartışmalara değil, üzerinde hızla anlaşılacak kampanya taleplerine ağırlık veriyor.

BAK'ın "Bush gelme.." kampanyası için çıkarttığı ilk çağrı metninde şunlar söyleniyordu: "Emperyalizmin sözcülerinin ve katillerin Türkiye'de ve şehrimizde istenmediğini göstermek, yaygın ve birleşik bir kapmanın ürünü olabilir ancak. Biz, sadece bir gösteriyle süper bombaların yaratıldığı enkazların altında yaşamını yitiren yoksul insanların adına duyduğumuz öfkeyi yansıtmak istemiyoruz. Sadece bir protesto gösterisi örgütlemek istemiyoruz.

28-29 Haziran 2004'e kadar, ev kadınlarının, engellilerin, işçilerin, kamu çalışanlarının, işsizlerin, sivil toplum örgütlerinin üye olanların, vakıfların, derneklerin, çocukların, yaşlıların, annelerin-babaların, sanatçıların, tüm savaş karşıtı güçlerin, muhtarların, barış severlerin, üniversite öğrencilerinin, mahalle derneklerinin, sağlıkçıların, öğretim elemanlarının, mimarların, mühendislerin ve örgütsüz olan ama Bush adını duyduğunda aklına haksızlıklar gelecek öfkelenen tüm kesimlerin vicdanını harekete geçirecek, öfkelerin birleştirilmesi için kanallar yaratacak, toplumsal meşruluğunu yaygınlaştıran sağlayacak uzun soluklu bir kampanya yapmayı planlıyoruz."

BAK bu adımları atıyor, toplumsal bir hareketi her gün mayalandırıyor. Bayrak yarış, keskin sol raconlar, örgütsel ittifakların bitmek bilmez tartışmaları bizden uzak olsun.

Şenol KARAKAŞ

Brezilya'da Topraksız Köylü Hareketi: MST

Önsözünü **James Petras**'ın yazdığı *Topraksızlar* kitabı, son yıllarda gözlerin çevrildiği Latin Amerika toplumsal hareketleri içinde oldukça önemli bir yere sahip olan MST'nin pratiğini anlatıyor. Kitabın ekinde ayrıca bir de CD var. Yazarın kendi çektiği video CD, MST hareketinin pratiğini ve aktivistlerinin düşüncelerini ekrana taşıyor. MST, Brezilya'da büyük toprak sahiplerine karşı toprağı olmayan, tarım işçilerini örgütledi. MST'yi konu edinen *Topraksızlar*, bu ismin hemen arkasından gelmesi gereken "işçi" kelimesini unutarak, daha kapaktan önemli bir yanlışlıkla başlıyor. MST'nin açık ismi **Topraksız İşçi Hareketi**. Bu ismin verildiği kongrede "işçi" kelimesinin eklenip, eklenmeyeceği üzerine çok yoğun tartışmalar çıkmış ve bundan sonra karar verilmişti. Yani bu ismin özel bir anlamı var. MST ismindeki "işçi" kelimesine rağmen, sendikal hareketin öncülüğüyle kurulan Brezilya İşçi Partisi'ne (PT) karşı mesafeyi korudu. Bunda büyük ölçüde PT'nin parlamenter perspektifine duyulan kuşku rol oynadı. PT seçim kazandığı bir çok eyalette MST'nin beklentisinin çok gerisinde tarım politikaları uyguladı. Lula iktidarı ele geçirdiğinde, PT ile MST arasındaki mesafe de açıldı. Kitapta topraksızlar hareketi

bir "Halk projesi" olarak tanımlıyor ve bunun "başka bir dünya" kurma projesi olduğu belirtiliyor. Oysa **Petras**, giriş yazısında MST'nin "ulusal ve uluslararası pazarı da kapsayan bir biçimde, pazar için üretmekte" olduğuna değiniyor. Petras daha sonra şunları ekliyor: "*MST'nin nihai hedefi demokrasi, ulusal egemenlik ve eşitliğe dayalı bir sosyalist toplumdur. Hareket, Marx, Mao, Gramsci, Özgürlük Teolojisi'nin fikirlerinden, ekoloji ve feminisist düşünce akımlarından, (...) ulusalcılık ve enternasyonalizmden etkileniyor*". Marx, Mao, Özgürlük Teolojisi, ulusalcılık... sanki bunlar sosyalizm mücadelesinde bir araya gelebilir düşüncelermiş gibi! Bir yandan

da küresel piyasa ekonomisi için üretim yaparken "başka bir dünya" kuran bir hareket... Kolayca tahmin edebileceğimizi gibi söz edilen başkalık, 1989'da Berlin Duvarı'yla birlikte tarihin çöplüğüne giden bir "sosyalizm"e çok benziyor. Yazarın ve "Önsöz" yazarı **Petras**'ın bu başkalık ve sosyalizme dair özel ve bizim katılmadığımız yorumlarını bir yana bırakırsak, MST'nin mücadelelerinin ve kazanımlarının son derece önemli olduğunu kabul etmek gerekiyor. Ancak bunu sosyalizmle karıştırmadan. Kitabın Brezilya'daki tarım işçilerinin yaşamı üzerine oldukça bilgilendirici olduğunu ekleyelim. MST Latin Amerika'nın en büyük taban hareketlerinden

biri ve DSF'nin Brezilya Örgütlenme Komitesi'nde. MST'nin toprak işgalleri Brezilya Anayasası'na dayanıyor, yani legal eylemler, ama aynı zamanda büyük toprak sahiplerine ve onları destekleyen devlet güçlerine karşı da çok önemli bir direniş biçimi. Tarihte zayıf olanın kararlılığı ve direnciyle kazandığı böylesine başarı örnekleri çok azdır. Ancak küresel kapitalizm içinde tarım işçilerinin yaşamlarını bütünüyle değiştirecek bir düzenleme, ancak ulusal düzeyde radikal bir altüst oluş ve toprakların yeniden adil bir şekilde dağıtılması olanaklı olabilir.

Hakan GÖZİPEK

● **Topraksızlar**
Metin Yeğin
İletişim Yayınları, 221 Sayfa

MST ve Brezilya gerçeği

- MST 23 eyalette örgütlü ulusal bir hareket. Örgütün verdiği mücadeleler sonucu 250 binden fazla aile 1.600 kadar yerleşim bölgesinde ekilebilecek toprağı kavuştu.
- Toprak sahiplerinin yüzde 1'i, ekilebilen toprakların yüzde 50'sine sahip.
- MST, üretim, ticaret ve hizmet alanında 400'den fazla derneğe sahip.
- Tarım ürünleri, süt ürünleri ve et ürünleri alanında 49 kooperatif işletiyor.
- Bu işletmelerde yaklaşık 20 bin kişi çalışıyor.
- MST küçük ve orta boy 96 işletmeye sahip.
- MST adına çalışan 450'den fazla teknisyen ve sosyal yardım uzmanı var.
- MST topluluğunda 1.200'den fazla okulda 150 binden fazla çocuk, 3.800 öğretmen tarafından eğitiliyor.
- MST'nin kontrol ettiği ve temel olarak yerleşim bölgelerine yayın yapan 30 kadar radyo istasyonu var.

Bülent SOMAY

2002 Kasım seçimleri ile 2004 Nisan yerel seçimleri arasındaki bir buçuk yıl, Türkiye solu açısından, bir geleneğin geri dönemeyecek biçimde çekip gitmesine sahne oldu. Neredeyse 1950 yılından beri (aşlında TC'nin kuruluşundan beri) sol, gündelik politikayı CHP'ye ve onun türevlerine ihale edip, kendisi daha "ulvi" meselelerle uğraşmayı seçmişti. Sovyet, Çin ya da Küba Devrimi'nin gelişme aşamaları gün be gün, hatta saat be saat tartışılabilir sonuçlar, gündelik ülke politikasında alternatifler üretmek yerine, bu tür "önemsiz" konuları es geçmeyi, bu konuda kemalist/kurucu atanın kolaycı kimliğinin ardında kaybolmayı tercih ettiler. Bu tavrın doruk noktası, TBMM'de AP'lilerden dayak yiyen TIP Milletvekili Çetin Altan'ın CHP'liler tarafından kurtarılması oldu. CHP o muğlak halkçılığı ve devletçiliğiyle her zaman için, hatta "Ortanın Solu" tabiri icat edilmeden de önce, bir nevi "solcu" sayılıyor, İttihatçı/Kemalist gelişim çizgisinin için Jakobenzimi, "daha sol" için bir tür güvence addediliyordu. Bu yüzden sol, her zaman için politika üretmektense genel teorik doğrularını (ya da yanlışlarını) mümkün olan en

İhale bitti, politika zamanı

keskin söylemlerle tekrarlamakla yetindi; politikayı CHP yapardı ne de olsa: CHP Kemalist seçkinlerin varlık zeminini korumak için bir tür kısmi devletçilik yaptığında sol bunu yetersiz bulsa da alkışladı; CHP'nin halkçı (aşlında popülist) söylemi, "sol"un popülizmde her zaman bir yankı buldu; CHP milliyetçiliği sol yurtseverlikle her zaman barışıkta zaten (İsmet Paşa'nın Johnson Mektubu'na cevabını hatırlayalım).

Ne yazık ki (ya da, daha doğrusu, neyse ki), CHP artık o CHP olmaktan tümüyle çıkmış sürecini tamamlamakta. Ne devletçilik kaldı ortada, ne anlamı görünebilecek bir popülizm. CHP milliyetçiliği ise, son Kıbrıs referandumlarında görüldüğü gibi "ezilen ulus milliyetçiliği" kamuflajını tamamen atarak saldırgan, ılgacı, "büyük devletçi" yüzünü iyice ortaya serdi. Böylece (belki Perinçek'in İP'si hariç), CHP'yi bir nevi

büyük ağabey olarak görmenin hiçbir hakkı, elle tutulur gerekçesi kalmadı. Artık CHP'ye biraz olsun sempati ile yaklaşabilmek için, Deniz Baykal'ın oynadığı iktidarsız muhteris komedyasını sineye çekebilecek, ya da CHP için "muhafeftin" acıklı iktidarsızlığına ortak olabilecek bir mideye sahip olmak gerekiyor. CHP'nin Jakobenzimi zaten hiçbir zaman özgürlükten yana olmamıştı (Fransız Devrimi'nin üç ilkesi içinde en kolay unutulana da "Özgürlük"tür zaten). Şimdi ise bu görüntüyü veremeye bile çalışmıyor artık. O da tıpkı AKP gibi, AB yanlısı, özelleştirmeye ilke olarak taraftar; ama politik/idari açıdan AKP'ye göre çok daha (derin) devletçi, militarist ve seçkin bir tavır gösteriyor. Dolayısıyla sol açısından CHP politikalarının hiçbir hükmü kalmadı.

Peki ama şimdi ne olacak? Onyıylardır gündelik politika yapmayı CHP'ye ihale etmiş olan sol, bu boşluğu nasıl

dolduracak? Bizim de (Kemalist atadan bağımsız) bir Kıbrıs politikamız, bir uluslararası politikamız olacak mı? AB konusunda "isterük" ya da "istememiz" demek dışında bir politik tavrı üretmek zorunda mı kalacağız şimdi? İşçilerin ekonomik/politik varoluşları artık CHP'den sorulamayacağına göre, bu sorumluluğu nasıl yükleneceğiz? Kadınların ve farklı cinsel eğilimlerin, Kürtlerin ve etnik azınlıkların, türbanlıların, Müslümanların, dinsel azınlıkların, ateistlerin haklarını savunmak bize mi kalacak yoksa? Biz tabii ki bunların hakları olduğunu ve bu hakları sonuna kadar savunacağımızı sık sık ve yüksek sesle belirtmekten geri kalmamıştık bugüne kadar. Ama şimdi bu konularda günlük ve acil politikalar üretmek, bu politikaları uygulamaya koyacak alanlar yaratmak, stratejiler oluşturmak zorundayız. Belki de artık birbirimizle uğraşmaktan vazgeçmek, "sol" politikayı diğer solcular hayrına sahnelen bir temsil olarak görmeyi bırakmak, gerçekten "polis" in, yani toplumun ve giderek dünyanın meseleleriyle uğraşmaya başlamak zamanı gelmiştir. Yani ihale dönemi sona erdi; zaman politika yapma zamanıdır.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapalist toplumda t m zenginlik yarat c s i s n f d r. Yeni bir toplum, i s n f n n retim ara lar na kolektif olarak el koyup retimi ve da t m kontrol etmesiyle m mk nd r.

Reform değil, devrim

- İnde ya ad m z sistem reformlarla k kl bir ekinde de i tirilemez, d zeltilemez.
- Bud zenin kurumlar i s n f tarafından ele g irilip kullan lamaz. Kapitalist devletin t m kurumlar i i s n f na kar sermaye sahiplerini, egemen s n f korumak i n olu turulmu tur.
- i s n f na, i konseylerinin ve i i milislerinin zerinde y kelen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
- Bu sistemi sadece i s n f n n n sal eylemi devirebilir.
- Sosyalizm i m cadede d nya ap nda bir m cadelenin par as d r.
- Sosyalistler ba ka lkelerin i ileri ile daima dayan ma i indedir.
- Sosyalistler kad nlar n tam bir sosyal, ekonomik ve politik e itli ini savunur.
- Sosyalistler insanlar n cinsel tercihlerinden dolayı a a lanmalar na ve bask alt na al nmalar na kar karlar.

Enternasyonalizm

- Sosyalistler, bir lkenin i ilerinin di er lkelerin i ileri ile kar kar ya gelmesine neden olan her eye kar karlar.
- Sosyalistler rk l a ve emperyalizme kar d rlar. B t n halklar n kendi kaderlerini tayin hakk n savunurlar.
- Sosyalistler b t n hakl ulusal kurtulu hareketlerini desteklerler.
- Rusya deneyi g stermi tir ki, sosyalizm tek bir lkede izole olarak ya ayamaz. Rusya, 'in, Do u Avrupa ve K ba sosyalist de il, devlet kapitalistidir.
- Sosyalistler bu lkelerde i i s n f n n iktidardaki b rokratik egemen s n fa kar m cadesini destekler.

Devrimci parti

- Sosyalizmin ger ekleebilmesi in, i s n f n n en militan, en m cadedeci kesimi devrimci sosyalist bir partide rg tenmelidir. B ylesi bir parti i s n f n n n sal rg leri ve hareketi i indeki al ma ile in a edilebilir.
- Sosyalistler pratik i inde di er

sosyalist işçi'nin
savunduğu temel fikirlere katılıyorsanız, yeni bir dünyanın yaratılmasında aktif olarak yer almak istiyorsanız:
0536-335 10 19

"AKP'nin uygulamaları anti demokratik"

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 22 Nisan'da AKP Hükümeti'nin uygulamalarını yaptığı basın açıklamasıyla protesto etti. Eğitim-Sen 3 No'lu Şube binasında yapılan açıklamada "demokrasiyi geliştirme" adıyla uyum paketleri çıkararak hükümetin uygulamalarının anti-demokratik olduğu vurgulandı.

Ayser tekstilde grev sürüyor

TEKSİF Bakırköy Şubesi'nin Ayser Tekstil'de 70 gün önce grev başlattı. 23 Nisan'da Fabrika önünde düzenlenen eylemde işçiler kararlı sloganlar attı. Kararlılıklarını dile getirdiler. Bakırköy Sümerbank işçilerinin de destek verdiği eylemde birleşik mücadele için çağrı yapıldı. Ağır çalışma koşullarına karşı sendikalaşan işçilere öfkelenen patron 28 Ayser Tekstil işçisini işten çıkarttı. İşçiler mücadeleden kararlı.

Boyasan işçileri eylem yaptı

Mart ayında maaşlarını alamadıkları ve 4 aylık ikramiyeleri de ödenmediği için Denizli Organize Sanayi Bölgesi'nde Boyasan AŞ'de çalışan 370 işçi 23 Nisan'da oturma eylemi yaptılar. İşçiler, patronun aynı tutumu devam ederse eylemlere devam edecekler.

Volkswagen'de işten atmalar

Mart ayında 200 işçinin topluca işten atıldığı Çerçekköy Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu büyük fabrikalardan Volkswagen Fabrikasında işçi kıyımı sürüyor. 23 Nisan'da 160 işçi daha "üretim darlığı" gerekçesiyle işten atıldı. İşten atılan işçilerin çoğunluğunun 7-10 yıl arası Volkswagen'de çalışıyor. Eğer sendika sonuna kadar direnmezse, fabrikada yeni işten atmalar ve hak kayıpları yaşanmaya devam edecek.

Kapitalizmin bitmeyen cinayeti: İş kazaları

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü'nce SSK verileri baz alınarak yapılan araştırmaya göre, çalışmanın başladığı ilk saatlerde her gün meydana gelen 200 iş kazası sonucunda ortalama 3 işçi yaşamını yitiriyor. Ortalama olarak 10 işçi de iş göremez derecede sakat kalıyor. Araştırma, en çok iş kazasının sanayinin yoğun olduğu İstanbul ve İzmir'de meydana geldiğini gösteriyor. Meslek hastalığı ise en çok Zonguldak ve Ankara'da gerçekleşiyor. 1-10 arası işçi çalıştırarak küçük işyerlerinde iş kazaları yoğun olarak yaşanıyor. İş kazaları sonucu ölümler ise en çok 35-39 yaş grubu arasında gerçekleşiyor. İş kazaları en çok vasıfsız işçilerin çalıştığı inşaat işkolu ile çalışma koşullarının ağır olduğu madencilik ve metal işkollarında yaşanıyor.

1 Mayıs 2004 gösterisi

KÜRESEL
BAK
BARİŞ VE
ADALET
KOALİSYONU

BAK'ın örgütlü olduğu iller:

Adapazarı
Kazım Bibinoğlu (533) 431-39 44
Akhisar
Fedai Yürekli (0544) 515-6259
Aliğa
Cihat Aktarıcı (0532) 493-6995
Ankara
Yılmaz Eren (0312) 231-31 59
(0312) 231-3164

Kemal: (0532) 475-01 50
Antalya
Aytuğ Sağlam (537) 391-06 32
Aydın
Mürsel Kartal (533) 656 24 22
Balıkesir
Mehmet Aslan (266) 244-98 68
Bartın
Bedrettin Demirel (532) 724-0423
Bursa
Ferruh Yılmaz (532) 363-94 56
Çanakkale
Mücahit (286) 213-79 04
Çerçekköy
Erdal Dede (537) 690-31 27
Çorum
Halil Özbent (533) 367-14 88
Denizli
Hüseyin Öztürk (532) 327-1034
Edirne
Nevzat (284) 213-81 41
Gaziantep
Barış Poyraz (505) 229-9 985
Gebze

Ömer Çimen (532) 306-56 85
Kırklareli
Can Ülgen (536) 636-33 88
Kocaeli
Dursun Sevim (0532) 565-48 80
İstanbul-Beyoğlu
Berkay (0537) 709 1819
İstanbul-Kadıköy
Aynur Karas (0216) 330 43 56
İstanbul-Maltepe
Savaş Özmen (0216) 305 75 55
İzmir
Erkan Kara (0535) 334-65 18
Mevlüt Ülgen (0505) 296-97 86
Manisa
R. Tekin (536) 347-27 77
Muğla
Hasan R. Dural (535) 372-02 43
Ordu
Ahmet Süngü (537) 301-05 04
Samsun
Fırat Ergül (542) 615-60 95
Sivas
Murat Demirbük (542) 893-0913

Tekirdağ
Özgür Yıldırım (0543) 640 97 39
Trabzon
Ömer Faruk Altıntaş (0462) 230-67 83 - (0533) 711 74 32
Yalova
Gökten (544) 646-36 01
Zonguldak
Aydemir (533) 792-54 93
Türkiye
Küresel BAK : (212) 243 89 57
Yıldız Önen : (536) 219 63 41

Anayasada kadın erkek eşitliği

Hükümet göz boyuyor

Türkiye'de altı milyon kadın okuma yazma bilmiyor, kadın nüfusun üçte ikisi okullaşmamış durumda. Gazetelerde her gün kadınlara yönelik şiddet haberleri okuyoruz. 'Töre' adı altında durmadan öldürülüyor kadınlar.

Siyasette, bürokraside, yerel yönetimlerde, yani hayatın kilit noktalarını oluşturan karar alma mekanizmalarının göbeğinde kadınlar ya hiç yok ya da yok denecek kadar az. Örneğin TBMM'deki kadın milletvekili oranı yalnızca yüzde 4.4. Oysa kadınların toplam nüfus oranı yüzde 50'nin üzerinde. Kadınlar eşit işlerde çalışmalarına rağmen pek çok alanda erkeklerle eşit ücret alamıyor.

AKP kadınları sevmiyor

Yaşanan durum buyken gündeme gelen anayasa değişikliği önerisinde, hem CHP'li, hem de AKP'li kadın vekillerin gündeme getirdiği kadına yönelik 'pozitif ayrımcılık' ilkesinin anayasada yer alması önerisi AKP'lilerin blok halinde kullandıkları karşı oylarla reddedildi.

Erkek kafası

Değişiklik paketi meclise gelmeden önce yürütülen görüşmelerde AKP'li erkek vekiller kadına bakışlarını yansıtan pek çok söz sarfettiler. Örneğin CHP'li Oya Araslı'yı çok konuşmakla suçlayan Hüsrev Kutlu, "Her milletvekili eşitle parlamentoya gelsin" esprisini yaptı. Abdullah Torudan, mecliste kadın sayısının az olduğunu söyleyen CHP'lilere "Sırf kadınlardan kurulu bir partiye engel yok" diye yanıt verdi. Musa Sivaoğlu ise "Feminizm geliyorsa, erkekler bazı haklarını kaybeder" dedi. Daha önce "Flört fahişeliktir" vecizesini yaratan Adalet Bakanı Cemil Çiçek ise "Bu ülke

ayrımcılık lafından ürperir. Pozitif lafından halkımız anlamaz." diye konuştu.

AKP'li kadınlardan eleştiri

AKP İzmir milletvekili Serpil Yıldız partisinin tutumunu eleştirerek "Türkiye'nin daha önce Kadınlara Karşı Her Türü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi'ni (CEDAW) imzaladığını ama pozitif ayrımcılık ilkesinin anayasaya konulmaması halinde bunun havada kalacağını" söyledi. Yıldız ayrıca, değişiklik önerisi kadınlarla ilgili olmasına rağmen, kadınların görüşünün alınmadığını belirterek "Ben meclise vitrin olmaya gelmedim" dedi. Adana milletvekili Zeynep Tekin ise kendilerinin mecliste bile ezildiklerini belirtti.

Pozitif ayrımcılık neden gerekli?

1980'deki askeri darbeyi yapan generalerin hazırladığı ve halen yürürlükte olan 1982 Anayasası'nun 10. Maddesinde şu hüküm var:

"Herkes dil, ırk, renk, CİNSİYET, siyasi düşünce, ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir."

Şimdi yapılan ve AKP'lilerin genişletmeye yanaşmadığı önergede ise şöyle deniliyor: "Kadın ve erkek eşit haklara sahiptir". Yani bu 'yeni' madde 1982'de zaten tanınmış olan cinsiyet eşitliğini farklı ifadelerle tekrarlıyor. **Pozitif ayrımcılık ilkesinin yanından bile geçmiyor.**

Kağıt üzerinde

Kaldı ki yasaya konuldu diye kadınlarla erkekler gündelik hayatta birde eşit hale gelmiyorlar. Kadınlar yine ikinci sınıf insan muamelesi görmeye devam ediyor. Oysa kadınlarla erkeklerle eşitlik sağlanması tartışmasında ezilen taraftan, yani kadınlardan yana tutum almak, haklarını genişletmek için her alanda 'olumlu ayrımcılık' yapmak gerekir. Çünkü kağıt üzerinde söylenenler uygulamada yer almıyor. **Örneğin seçimlerde partiler yasal zorunluluk olarak kadın kotası koymadıklarında, yasada eşitler, ama seçimin sonunda %96'ya %4 eşitler!** Üstelik kadınların hakları yalnızca, zaten var edilmedikleri siyasal alanla sınırlı değil. AKP reformlardan söz edecek ve AB'nin değil gerçek demokrasinin gerektirdiği kadın yanlı uygulamaları hayata geçirecekse, belli alanlarda pozitif ayrımcılığı uygulaması bile yetmez. Herşeyden önce kadınlar için eşit işe eşit ücret

sağlanmalıdır. İşyerlerinde ücretsiz çocuk kreşleri açılmalı, kadınlara ücretli doğum ve doğum sonrası izni yasal güvence altına alınmalıdır.

Kadın kotası

Sendikalar, kitle örgütlerine, siyasi partilerden, TBMM'ye ve tüm karar mekanizmalarına kadar her yerde, kadınların yönetime gelme hakkı anayasal güvence altına alınmalı ve kadın kotaları genişletilerek yasal zorunluluk haline gelmelidir. **Devlet kadına yönelik şiddeti engellemekle yükümlüdür.** Aile içinde ya da işyerinde, sokakta ya da tarlada kadına uygulanan cinsel tacizi engellemek devletin görevidir. **Kürtaj ve doğum kontrolü ücretsiz olmalı ve tamamen kadının inisiyatifine bırakılmalıdır.**

Sayılan bütün bu konularda yaygın bir eğitimi örgütlemek de devletin görevleri arasındadır. **Kendisini ilgilendiren tüm konularda birinci yetkili ağız yine kadının kendisi olmalıdır.** Kadınlara sınırsız örgütlenme özgürlüğü tanınmakla kalmaz, bu örgütlenmeyi yaratmak ve yaymak için gereken her türlü maddi ve yasal destek devlet tarafından garanti altına alınmalıdır. Son olarak, özgürlükler yalnızca yasalara yazılarak sağlanamaz. Devlet bu özgürlüklerin uygulamaya geçmesi için gereken tüm önlemleri de almak zorundadır.

ve bizim taleplerimiz...

kadınlara erkeklere eşitlik sağlanması tartışmasında ezilen taraftan, yani kadınlardan yana tutum almak, haklarını genişletmek için her alanda 'olumlu ayrımcılık' yapmak gerekir çünkü kağıt üzerinde söylenenler uygulamada yer almıyor

kadınlar için eşit işe eşit ücret sağlanmalıdır

işyerlerinde ücretsiz çocuk kreşleri açılmalı, kadınlara ücretli doğum ve doğum sonrası izni yasal güvence altına alınmalıdır

sendikalar, kitle örgütlerine, siyasi partilerden, TBMM'ye ve tüm karar mekanizmalarına kadar her yerde, kadınların yönetime gelme hakkı anayasal güvence altına alınmalı ve kadın kotaları genişletilerek yasal zorunluluk haline gelmelidir

devlet kadına yönelik şiddeti engellemekle yükümlüdür

aile içinde ya da işyerinde, sokakta ya da tarlada kadına uygulanan cinsel tacizi engellemek devletin görevidir

kürtaj ve doğum kontrolü ücretsiz olmalı ve tamamen kadının inisiyatifine bırakılmalıdır

